SOSIALISMIN

teoria ja käytäntö

★ NKP — tieteellisen kommunismin puolue

★ Työväenluokan kasvu ja nykyinen ideologinen taistelu

★ Sosialistisen teollistamisen tiellä

★ Maolaisuus: oikeistolaistuminen jatkuu

7

9. vsk. — Ilmestyy torstaisin — Helmikuun 12. pnä 1976 — Hinta 0,40 mk

UUTISTOIMISTO NOVOSTI HELSINKI

SOSIALISMIN TEORIA JA KÄYTÄNTÖ

N:o 7 (386)

Helmikuun 12. pnä 1976

Tässä numerossa: Sivu

Helsinki 1976 Kirjapaino Kursiivi Oy

J. DERBINOV,
historiatieteiden tri

NKP — tieteellisen kommunismin puolue

Neuvostoliitossa toteutetaan valtavia kommunistisen rakennustyön suunnitelmia. Tähän toimintaan osallistuvat laajat kansankerrokset. Talouden kasvu, yhteiskuntasuhteiden kehitys ja uuden ihmisen muotoutuminen vaativat sosialistisen yhteiskunnan etujen käyttämistä täydellisemmin hyväksi, kaikkien sosiaalisten prosessien tieteellisen johtamisen turvaamista. Tämä kaikki aiheuttaa NKP:n teoreettisen toiminnan laajenemisen ja sen sisällön syvenemisen.

Yksikään yhteiskunta ei ole tarvinnut teoriaa siinä määrin kuin sosialistinen. Toisin kuin aikaisemmat yhteiskuntamuodostumat se ei kehity alkuvoimaisesti, vaan kansanjoukkojen määrätietoisen toiminnan tuloksena. Marxilais-leniniläisen puolueen johtotoiminta tekee tämän prosessin järjestyneeksi, suunnitelmalliseksi ja tieteellisesti perustelluksi. NKP on työväenluokan ja kaikkien työtätekevien poliittinen johtaja. Tärkeintä sen toiminnassa on yhteiskunnan kehoituksen yleisen näköalan määrääminen ja työtätekevien järjestäminen tämän linjan toteuttamiseen.

Puolue toimii kollektiivisena strategina, joka laatii kommunistisen rakennustyön ohjelman, yhtenäisen liikkeen pääsuunnat. Se yleistää jatkuvasti uuden yhteiskunnan rakentamisessa saadun kokemuksen, saattaa sen kaikkien työtätekevien tietoon, turvaa valitun linjan vakauden ja jatkuvuuden, tarkastelee teoreettisesti saavutetut tulokset, viitoittaa sosiaalis-taloudellisten uudistusten ja joukkojen keskuudessa suoritettavan valistustoiminnan pitkäaikaiset ja lähimmän ajan suunnitelmat. Teorian, todellisuuden ja yhteiskunnan kehitysteiden tieteellisen tiedostamisen merkityksen kasvaessa voimistuu NKP:n johtavan toiminnan vaikutus neuvostoyhteiskunnan elämän kaikilla aloilla. NKP:n luova panos tieteellisen kommunismin kehittämiseen on saanut heijastuksensa puolueen edustajakokousten ja sen keskuskomitean täysistuntojen päätöksissä sekä muissa asiakirjoissa, joissa on yleistetty kommunistisen rakennustyön käytännöllinen kokemus.

Neuvostoyhteiskunnan kehityksen nykyvaihe

NKP on antanut huomattavan panoksen sosialismin asteittaisen kommunismiksi kasvamista koskevien ongelmien teoreettiseen kehittelyyn. Puolueen asiakirjoissa on esitetty yksityiskohtainen määritelmä kehittyneestä sosialismista.

Neuvostoliitossa rakennetussa kehittyneessä sosialistisessa yhteiskunnassa — sanottiin NKP:n KK:n päätöksessä SNTL:n 50-vuotispäivän johdosta — on luotu yleisliittolainen talous, keskinäisesti yhtenäinen kansantalouskompleksi, joka käsittää tasavaltojen kansantalouden ja joka kehittyy yhtenäisen valtionsuunnitelman mukaan koko maan sekä jokaisen yksityisen tasavallan eduksi.

Koko yhteiskunnalla ja kullakin kansakunnalla on samantyyppinen sosiaalinen rakenne, joka koostuu työväenluokasta, kollektiivitalonpoikaistosta ja työtätekevästä sivistyneistöstä. Neuvostoliitossa on turvattu kaikinpuolinen kehitys liittovaltion ja tasavaltojen kansallisen valtiollisuuden täydellisessä ykseydessä demokraattisen sentralismin, sosialistisen federalismin ja sosialistisen neuvostodemokratian pohjalla.

Kaikkiin kansallisuuksiin kuuluvilla työtätekevillä on tarvittavat mahdollisuudet aktiiviselle osallistumiselle tieteen, tekniikan ja kulttuurin kehittämiseen. Sosialististen kansakuntien ja kansallisten ryhmien kulttuurin kukoistus, läheneminen ja keskinäinen rikastuminen ovat muodostuneet henkisessä elämässä lainomaisiksi.

Kypsän sosialismin yhteiskunnassa on vakiintunut marxismin-leninismin, sosialistisen internationalismin, kansojen ystävyyden ideologia, aineellisten ja henkisten arvojen ja työntekijävoimien vaihdon prosessit kehittyvät voimaperäisesti, keskinäinen vaikutus ja kansojen koko elämäntavan kansainvälistyminen voimistuu eri muodoissa. Kunkin tasavallan työtätekevät ovat monikansallinen yhteisö, jossa kansalliset erikoispiirteet yhdistyvät elimellisesti kansainvälisten, sosialististen yleisneuvostolaisten piirteiden ja perinteiden kanssa.

Siis kehittynyt sosialismi on sellainen yhteiskuntajärjestelmä, jota luonnehtii sosialismin etujen kaikinpuolinen esilletulo, koko yhteiskunnan ja sen eri puolten sopusuhtainen kehitys. Tämä merkitsee tieteellis-teknisen kumouksen saavutusten ja sosialismin etujen yhdistämistä. Tässä yhteiskunnan kehitysvaiheessa luodaan kommunismin aineellis-teknistä perustaa, yhteiskuntasuhteiden kehitys kohoaa uudelle entistä korkeammalle tasolle.

Kehittyneen sosialismin kategorioiden kehittämisellä on valtava kansainvälinen teoreettinen ja käytännöllinen merkitys, koska uuden yhteiskunnan rakentamisella on eri maiden kaikesta omalaatuisuudesta huolimatta yhteiset sosiaalis-taloudelliset lainomaisuudet. Mutta kysymys ei ole ainoastaan sosialismin tielle lähteneiden maiden kehityksen näköalojen selvittämisestä. Laatiessaan kommunistisen rakennustyön suunnitel-

mia, NKP asettaa ne reaaliselle perustalle, ottaa huomioon kaikinpuolisesti niin kansainväliset kuin sisäiset tekijät, jotka vaikuttavat neuvostoyhteiskunnan kehitykseen. Yhdessä kommunististen veljespuolueiden kanssa NKP on antanut huomattavan panoksen maailman kehitysongelmien tutkimukseen.

Nykyisen aikakauden pääsisältönä on siirtyminen kapitalismista sosialismiin. Tämä on kahden vastakkaisen yhteiskuntajärjestelmän välisen taistelun, sosialististen ja kansallisten vapautuskumousten, imperialismin luhistumisen ja kolonialismin lakkauttamisen, yhä uusien kansojen sosialistiselle tielle siirtymisen aikakausi, se on sosialismin ja kommunismin maailmanlaajuisen voiton aikakausi. Sosialistinen maailmanjärjestelmä on vakiinnuttanut itselleen lopullisesti historiallisen aloitteen. Nykyisen aikakauden pääerikoisuutena on se, että sosialistinen maailmanjärjestelmä vaikuttaa määräävällä tavalla yhteiskuntakehityksen sisältöön ja suuntaan. Tämä vaikutus maailman vallankumousprosessiin on globaalinen, sen turvaa sosialismin taloudellinen, sosiaalis-poliittinen, tieteellis-tekninen ja ideologinen kehitys. Voimasuhteet ovat muuttuneet olennaisesti sosialismin hyväksi, ja sen edut tulevat esille yhä täydellisemmin.

NKP:n 24. edustajakokouksen päätöksissä kehitettiin edelleen marxilais-leniniläistä teesiä työväenluokan johtavasta vallankumouksellisesta uudistavasta roolista kaikissa aikamme yhteiskuntaliikkeissä. Imperialismin puolestapuhujat, opportunismin ideologit ovat laatineet lukuisia teorioita "omistuksen diffuusiosta", "demokraattisesta kapitalismista", "pluralismista", "konvergenssista", joiden tulee perustella antautumismieliset ajatukset työväenluokan vallankumouksellisuuden katoamisesta. He yrittävät asettaa työläiset ja toisaalta sivistyneistön, talonpoikaiston ja ylioppilaat vastakkain.

NKP on paljastanut työväenliikkeen hajottamiseen sisältäkäsin tähtäävät yritykset. Yhteiskunnan elämässä nykyoloissa tapahtuvat syvälliset sosiaaliset, taloudelliset ja tieteellis-tekniset muutokset eivät heikennä, vaan voimistavat työväenluokan maailmanhistoriallista roolia kapitalismin haudankaivajana, sosialistisen yhteiskunnan luojana.

NKP:n ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen asiakirjoissa esitetyn nykyisen aikakauden luonteen syvällisen erittelyn ansiosta on voitu tehdä tärkeitä käytännöllisiä johtopäätöksiä, ottaa ne huomioon laadittaessa kommunistisen rakennustyön strategiaa ja taktiikkaa puolueen ja neuvostovaltion ulkopoliittista linjaa.

Puolueen 24. edustajakokouksen esittämässä rauhanohjelmassa on ilmaistu puolueen leniniläinen ulkopoliittinen linja: aktiivinen rauhan, vapauden ja kansojen turvallisuuden puolustaminen. Tuosta ohjelmasta on tullut nykypäivän maailmanpolitiikkaan tehokkaasti vaikuttava tekijä. Sen toteuttaminen on esittänyt valtavaa osaa jännityksen lieventämisessä.

Euroopan turvallisuus- ja yhteistyökokous oli historiallisesti merkityksellinen. Yhteenvedossaan kokouksesta NKP:n KK:n politbyroo, SNTL:n korkeimman neuvoston puhemiehistö ja ministerineuvosto totesivat, että "historiassa ennen näkemätön 33 Euroopan valtion sekä USA:n ja Kanadan päämiesten kokous on ollut valtavan kansainvälisen merkityksen omaava tapahtuma. Se aloitti uuden vaiheen jännityksen lieventämisessä ja oli tärkeä askel rauhanomaisen rinnakkainolon periaatteiden vakiinnuttamiseen ja yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden tasa-arvoiseen yhteistyöhön perustuvien suhteiden aikaansaamisessa."

NKP:n ja neuvostovaltion leniniläisessä ulkopoliittisessa linjassa yhdistyy imperialismin agressiivisten yritysten horjumaton torjuminen ja rakentava asennoituminen kansainvälisten ongelmien ratkaisemiseen, tinkimättömyys ideologisessa taistelussa ja halu kehittää molemmin puolin edullisia suhteita tieteellis-teknisen, taloudellisen ja sivistyksellisen yhteistyön eri aloilla.

Kommunistisen rakennustyön päätehtävä

NKP pitää kommunistisen rakennustyön päätehtävänä kommunismin aineellis-teknisen perustan luomista. Tämä ongelma on ollut syvällisen teoreettisen tutkimuksen kohteena.

NKP:n 24. edustajakokouksen aineistoissa ja puolueen asiakirjoissa, jotka on hyväksytty edustajakokouksen jälkeen, varsinkin NKP:n KK:n joulukuun (1973 ja 1974) täysistuntojen päätöksissä, on hankitun kokemuksen perusteella täsmennetty ja konkretisoitu johtopäätökset tuotantovoimien kehityksen ja tieteellis-teknisen kumouksen yhteydestä, kommunismin aineellis-teknisen perustan rakentamisen teistä, yhteiskunnallisen tuotannon tehokkuuden kohottamisen keinoista, aineellisten ja moraalisten kannusteiden käyttämisestä, yhdeksännen viisivuotissuunnitelman päätehtävän turvaamisesta, sekä kansan aineellisen ja sivistyksellisen elintason olennaisesta kohottamisesta.

Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen nykyvaiheen tärkeimmäksi erikoispiirteeksi on muodostunut tuotannon voimaperäistäminen, mikä on aiheuttanut syvällisiä laadullisia muutoksia neuvostotalouden jokaisessa renkaassa. Otetaan käytäntöön organisaation ja johtotoiminnan, tieteen saavutusten käytännöllisen soveltamisen, alakohtaisen ja alojen välisen rakenteen, kansantaloudellisten määräsuhteiden sekä aineellisten voimavarojen tehokkaan käytön järkiperäistä järjestelmää.

Yhteiskuntamme taloudellinen ja tieteellis-tekninen mahti karttuu jatkuvasti. Yhdeksännen viisivuotissuunnitelman neljän vuoden aikana valmistui 1700 uutta suurta tuotantolaitosta. Teollisuustuotannon volyymi kasvoi enemmän kuin kolmanneksella. Neljän vuoden aikana tuotettiin enemmän teollisuustuotteita kuin koko edellisen viisivuotiskauden aikana. Alat, jotka määräävät teknisen edistyk-

sen kansantaloudessa, kasvavat muita aloja nopeammin. Vuosittain teollisuuteen sovelletaan noin 600 uutta teknologista prosessia ja omaksutaan lähes 4 000 uuden tuotelajin tuotanto. Yhdeksännen viisivuotissuunnitelman aikana on tapahtunut olennaisia määrällisiä ja laadullisia muutoksia koneenrakennuksessa, jonka kehityksestä riippuu huomattavassa määrin kansantalouden kaikkien alojen konekannan taso. Koneenrakennusteollisuuden tuotantovolyymi kasvaa vuosittain 11 prosenttia, jota paitsi turvataan suuren yksikkökapasiteetin omaavien koneiden ja koneikkojen, automaattisten ja puoliautomaattisten, elektronisten ja tietokonelaitteiden tuotannon ensisijainen kasvu.

Puolue kiinnittää paljon huomiota maatalouden kehittämiseen. Merkittävänä tapahtumana neuvostoyhteiskunnan etenemisessä kommunismia kohti oli NKP:n KK:n maaliskuun täysistunto (1965). Tuohon historialliseen täysistuntoon kytkeytyy yksi huomattavammista käänteistä puolueen ja kansan elämässä. Tuo täysistunto on pysyvästi merkityksellinen siksi, että se laski perustan NKP:n nykyvaiheen maatalouspolitiikalle, asennoitui uudella tavalla maatalouden merkityksen arvioimiseen kommunistisessa rakennustyössä, perusteli syvällisesti tämän tärkeimpiin kuuluvan talousalan nopeutettua kehittämistä koskevat kysymykset ja määritteli niiden ratkaisemisen tiet. Yhdeksännen viisivuotissuunnitelman päättyessä sen aineellis-tekninen perusta on laajentunut huomattavasti. Teollisuus on toimittanut kollektiivi- ja valtiontiloille 1,7 miljoonaa traktoria, satoja tuhansia leikkuupuimureita, autoja ja muita koneita. Sähkövoiman kulutus maataloudessa on viisivuotiskauden kuluessa käytännöllisesti katsoen kaksinkertaistunut.

Toteuttaen NKP:n 24. edustajakokouksen päätöksiä puolue täydellistää kansantalouden suunnitelmallisen johtamisen koko koneistoa, voimistaa kompleksista asennoitumista kansantalousongelmiin, turvaa talouden tasapainoisen kehityksen, taloudellisten mahdollisuuksien ja tarpeiden kaikinpuolisen tutkimisen. NKP:n KK ja SNTL:n ministerineuvosto ovat tehneet päätöksen kansantalouden kehittämisen pitkäaikaisen suunnitelman laatimisesta vuosiksi 1976—90. Siinä määritellään neuvostoyhteiskunnan tulevan etenemisen konkreettiset, tieteellisesti perustellut tiet. Se on oleva uusi vaihe kommunismin aineellis-teknisen perustan luomisessa.

Kompleksisen asennoitumisen hedelmällisyys kokonaisten alojen ja talousalueiden kehityksen suunnittelussa ilmenee selvästi maatalouden kohottamisen ohjelmassa, Länsi-Siperian suuren kaasuesiintymäalueen hyödyntämissuunnitelmissa, sekä sellaisten keskusten kuin Bratskin metsäteollisuuskompleksin, Volgan ja Kaman autotehtaiden rakentamisessa. Hankittua kokemusta käytetään Baikalin-Amurin radan rakennustöissä. Talouden johtotoiminnan kehittäminen edellyttää talousmatemaattisten menetelmien, tie-

tokoneiden ja automaattijärjestelmien laajasuuntaista soveltamista. Yhdeksännen viisivuotiskauden neljän vuoden aikana luotiin 1 467 automaattista ohjaus- ja johtojärjestelmää kun koko 8. viisivuotiskauden aikana niitä luotiin 414.

Tieteellis-tekninen kumous ja nykyaikaiset johtojärjestelmät asettavat yhä korkeampia vaatimuksia työntekijöille. Puolue huolehtii jatkuvasti heidän poliittisen kypsyytensä ja ammattitaitonsa kohottamisesta. Maassa on luotu kaikkien tasojen johtavien työntekijöiden lisävalmennusjärjestelmä. On perustettu Kansantalouden johtamisen instituutti, noin 50 eri tuotantoalojen ammatinvalmennusinstituuttia, 150 tiedekuntaa korkeakouluihin ja yli 500 kurssit, joissa opiskelee vuosittain tuhansia tuotannon järjestäjiä. Työntekijöiden opettamisen tehokkaaksi muodoksi on osoittautunut työtätekevien taloudellisen valistuksen järjestelmä.

Kommunismin aineellis-teknisen perustan rakentaminen ja työn tuottavuuden kohottaminen eivät ole itsetarkoitus, vaan vastaavat ihmisten tarpeiden mahdollisimman täydellisen tyydyttämisen ja hänen kaikinpuolisen kehityksensä etuja.

NKP:n 24. edustajakokouksen hyväksymän kansan hyvinvoinnin olennaista lisäämistä koskevan ohjelman toteuttaminen turvataan yhteiskunnallisen tuotannon ja sen tehokkuuden kasvulla. Vuosina 1971—1974 yhteiskunnallisen työn tuottavuus kohosi 20 %. Viimeksi kuluneen vuosikymmenen aikana tuotannolliset perusvarannot, jotka ovat kansallisrikkauden tärkeimpiä osia, lisääntyivät 2,3-kertaisesti. Tämä merkitsee, että on luotu tuotantopotentiaali, joka ylittää huomattavasti sen, joka oli luotu neuvostoyhteiskunnan koko aikaisemman historian aikana. Kansantulo, joka käytettiin kulutukseen ja kasaantumiseen kasvoi kaksinkertaisesti. Työläisten ja toimihenkilöiden palkat sekä työtätekevien yhteiskunnallisista varannoista saamat maksut ja edut lisääntyvät. Neljän vuoden aikana käytettiin uusiin toimenpiteisiin väestön elintason kohottamiseksi yhtä paljon varoja kuin 7. ja 8. viisivuotiskauden aikana yhteensä. Vuosina 1971—1974 rakennettiin 436 miljoonaa neliömetriä asuntoja, minkä ansiosta 45 miljoonaa henkilöä saattoi parantaa asunto-olojaan.

Aineellisten ja sivistyksellisten hyödykkeiden ja etujen jakojärjestelmä kehittyy, yhä täydellisemmin toteutetaan työn mukaan tapahtuvan jaon lainomaisuutta, parannetaan sen toteuttamisen muotoja. Sosialistisen rakennustyön käytännön ja hankitun kokemuksen teoreettisen erittelyn perusteella on voitu tehdä johtopäätös, että edetessä kommunistisen "jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan" -periaatteen toteuttamista kohti kasvaa sosialistisen "jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan" -periaatteen taloudellisen vaikutuksen voima.

NKP kehittää kaikin tavoin työtätekevien aloitteellisuutta, lisää heidän panostaan kommunismin

aineellis-teknisen perustan luomiseen. Tätä edistää sosialistinen kilpailu ja kommunistinen työhön suhtautumisen liike. Joukkomittainen luomistyö on antanut valtavan lisän Neuvostoliiton taloudellisen päätehtävän ratkaisemiseen.

Kommunismi—yhteiskunta—yksilö

Tieteellisen kommunismin teoriaa ovat viime vuosina rikastuttaneet johtopäätökset sosialistisen yhteiskunnan poliittisen organisaation kehityksen lainomaisuuksista, sosiaalisen rakenteen muuttumisesta kypsyneen sosialismin oloissa, neuvostokansasta uutena historiallisena ihmisyhteisönä, sekä sosialistisen valtiollisuuden ja demokratian kehityksestä. Puolueen asiakirjoissa on perusteltu teoreettisesti sosiaalisesti yhdenlaatuisen neuvostoyhteiskunnan luomiseen, sosialistiseen kansakuntien lähentämiseen ja kukoistukseen liittyvät tehtävät.

Kaikkien luokkien ja yhteiskuntaryhmien läheneminen ja neuvostokansan yhtenäisyyden lujittuminen marxilais-leniniläisen ideologian pohjalla on yhteiskuntamme nykyvaiheen sosiaalis-poliittisen kehityksen olennaisin piirre.

Kommunistinen puolue pitää lähtökohtanaan sitä, että kehittyneen sosialismin oloissa työväenluokan johtava osuus kasvaa. Tämä johtuu sen merkityksen kohoamisesta sosialistisen tuotannon järjestelmässä, sen yhteiskuntasuhteisiin vaikuttamisen voimistumisesta. Tieteellisen kommunismin aatteiden lipunkantajan, työväenluokan vallankumouksellisuus, kurinalaisuus, järjestyneisyys, valveutuneisuus ja aatteellinen vakaumuksellisuus turvaa työtätekevien yhtenäisyyden marxismi-leninismin pohjalla.

Neuvostoyhteiskunnan tärkeimpiä sosiaalisia muutoksia on työväenluokan, talonpoikaiston ja sivistyneistön voimistuva läheneminen. Kansan uumenista lähtenyt neuvostosivistyneistö toimii aktiivisesti kommunismin hyväksi. Tieteellis-tekninen sivistyneistö kasvaa nykyään nopeammin kuin muut yhteiskuntaryhmät, mikä on seuraus puolueen politiikasta, joka tähtää tieteellis-teknisen edistyksen nopeuttamiseen, kansan kulttuurin kohottamiseen.

Laajennetun uusintamisen lainomaisuuksia vastaavasti, tieteen ja tekniikan uusimpien saavutusten soveltamisen pohjalla kehittyvä kansantalous tarvitsee yhä enemmän ammattitaitoisia laajatietoisia työntekijöitä. NKP on asettanut tavoitteekseen edistää kaikin tavoin henkisen ja ruumiillisen työn yhdistymistä ihmisten tuotannollisessa toiminnassa. Tämä vastaa yhtä kommunistisen rakennustyön päätehtävistä: luoda luokaton yhteiskuntajärjestelmä, jossa on vallitseva koko kansan tuotantovälineiden omistus ja yhteiskunnan jäsenten täydellinen sosiaalinen tasa-arvoisuus. Kehittäessään yhteiskuntasuhteita puolue ottaa politiikassaan huomioon kaikkien yhteiskuntaryhmien, muun muassa myös nuorison ja eläkeläisten edut.

NKP pitää nuorisoa tietoisena luovana voimana neuvostokansan

työssä ja taistelussa kommunismin rakentamiseksi. Se noudattaa johdonmukaisesti Leninin neuvoa vallankumouksellisten sukupolvien ykseyden lujittamisesta. Neuvostoliiton puolivuosisataisen olemassaolon aikana miljoonat nuoret ovat kerääntyneet komsomolin riveissä aatteellisen karaistuksen, kansojen veljeyden, patriotismin ja internationalismin koulun. Komsomol, jonka riveissä on yli 34 miljoonaa henkilöä, on puolueen taisteluhenkinen apulainen ja koeteltu reservi, joka osallistuu aktiivisesti kommunistiseen rakennustyöhön.

Kommunistisen puolueen asiakirjoissa on tärkeä sija kansallisen kehityksen teoreettisella yleistämisellä. Puolue on uuden yhteiskuntamuodostuman vakiintumisen kuluessa selvittänyt kaikinpuolisesti kansallisuuskysymyksen ratkaisemisen dialektiikan ja tehnyt yhteenvedon maailmanhistoriallisista saavutuksista sosialististen kansallisuussuhteiden luomisessa. On määritelty kansallisuussuhteiden kehityksen pääsuunnat ja erikoisuudet kehittyneessä sosialistisessa yhteiskunnassa, kansakuntien kukoistuksen ja lähenemisen keskinäisyhteys.

Suurimerkityksistä on ollut neuvostovaltiollisuutta koskevien kysymysten kehittely. Puolueen asiakirjoissa on perusteltu välttämättömyys vastakin noudattaa puolueen leniniläistä linjaa neuvostotasavaltojen liiton lujittamiseen yhdistäen liittovaltion ja tasavaltojen edut, linjaa Neuvostoliiton kansojen ystävyyteen ja veljeyteen, työtätekevien kasvattamiseen neuvostopatriotismin ja sosialistisen internationalismin hengessä sekä kansallisten ennakkoluulojen poistamiseen.

Kommunismin rakentaminen on kompleksinen tehtävä, jossa taloudellisten sekä sosiaalis-poliittisten tehtävien ratkaiseminen liittyy erottamattomasti uuden ihmisen muotoutumiseen, kaikin puolin kehittyneiden ja valmentuneiden ihmisten kasvatukseen ja opetukseen.

Puolueen kaiken aatteellisen ja valistustoiminnan ytimenä on työkansan laajojen joukkojen kommunistisen maailmankatsomuksen kasvattaminen. Tärkeimpänä aatteellisen vakaumuksellisuuden ja poliittisen kypsyyden osoittimena on suhde työhön.

Kommunistisen maailmankatsomuksen muodostaminen tapahtuu kansainvälisellä areenalla käynnissä olevan kärkevän ideologisen taistelun oloissa. Tämä velvoittaa noudattamaan valistustyössä johdonmukaisesti luokkakantaista linjaa, kohottamaan vallankumouksellista valppautta, käymään leppymätöntä taistelua nihilististä sosialismin saavutuksiin suhtautumista vastaan.

Toteuttaessaan NKP:n 24. edustajakokouksen ohjeita puoluejärjestöt ovat rikastuneet uudella ideologisen toiminnan kokemuksella ja saavuttaneet huomattavaa menestystä työtätekevien kommunistisessa kasvatuksessa. Päätöksessään Valko-Venäjän puoluejärjestön toiminnasta ideologisella alalla toimivien työntekijöiden valinnassa ja valmennuksessa NKP:n

keskuskomitean yleisesti saavutetut tulokset, totesi ne ideologisen toiminnan olot, jotka syntyvät kommunistisen rakennustyön tarpeiden ja kansainvälisen kehityksen vaikutuksesta, määritteli ideologisella alalla toimiville työntekijöille asetettavat korkeammat vaatimukset sekä viitoitti heidän toimintansa parantamisen menetelmät ja suunnat. Puolue katsoo, että ideologista toimintaa on nykyoloissa luonnehdittava järjestelmällisyys, suunnitelmallisuus, kiinteä koordinointi ja korkea operatiivisuus.

Työväenluokan, kaikkien työtätekevien poliittinen etujoukko

NKP:n asiakirjoissa on tehty tärkeä johtopäätös: marxilais-leniniläisen puolueen johtavan roolin kasvaminen kommunistisessa rakennustyössä on lainomainen objektiivinen prosessi. Se riippuu suuresti puolueen tiiveydestä ja sen taidosta johtaa joukkoja. Näiden tehtävien toteuttaminen liittyy useiden puoluerakennetta koskevien teoreettisten kysymysten, muun muassa kommunistisen puolueen jäsenyyttä koskevan kysymyksen kehittelyyn.

Puolueen koostumus riippuu sen kasvun sosiaalisesta perustasta. Kehittyneen sosialismin oloissa ovat, kuten tämä seikka on osoitettu useissa NKP:n asiakirjoissa, muotoutuneet vielä suotuisammat edellytykset sen rivien laadulliselle parantamiselle. Puolue toimii sosiaalis-poliittisesti ja aatteellisesti yhtenäisessä yhteiskunnassa. Työtätekevien yleissivistyksellinen ja sivistyksellis-tekninen taso sekä heidän työ- ja yhteiskunnallis-poliittinen aktiivisuutensa ovat sosialistisen ja kommunistisen rakennustyön vuosina kohonneet suuresti.

Neuvostoihmiselle ovat muotoutuneet tunnusomaiset piirteet: uskollisuus kommunismin asialle, sosialistinen patriotismi ja internationalismi, korkea työ- ja yhteiskunnallis-poliittinen aktiivisuus, leppymättömyys riistoa ja sortoa, kansallisuus- ja rotuennakkoluuloja kohtaan, luokkasolidaarisuus kaikkien maiden työtätekevien kanssa. Näissä oloissa puolueen kehitys ja kasvu tapahtuvat laajemmalla yhteiskunnallisella perustalla.

Politiikassaan uusien täydennysten valitsemiseksi ja kasvattamiseksi se noudattaa johdonmukaisesti leniniläisiä puoluejäsenyyden periaatteita, jotka ovat kestäneet ajan kokeen ja jääneet muuttumattomiksi meidänkin aikanamme. Samalla puolue jatkuvasti rikastuttaa ja syventää kommunisteille asetettavia vaatimuksia. NKP:n 23. ja 24. edustajakokousten sekä NKP:n keskuskomitean myöhemmin hyväksymissä asiakirjoissa on kehitetty edelleen aatteellis-poliittisen kypsyyden, kommunistien vastuun, heidän tuotannollisen ja yhteiskunnallis-poliittisen aktiivisuutensa kriteerejä. Nykyään esimerkiksi kommunistien aatteellis-poliittisen valmennuksen taso määritellään tällaisin vaatimuksin: on oltava syvästi perillä NKP:n sisä- ja ulkopolitiikan, talous- ja kulttuurielä-

män ongelmista, on osattava yhdistää marxismi-leninismin, kommunististen ihanteiden tunnetuksitekeminen käytännöllisten tehtävien ratkaisemiseen, on tuettava kaikkea uutta ja edistyksellistä, käytävä taistelua pikkuporvarillista ideologiaa ja psykologiaa vastaan.

Puolueen jäsenen päävelvollisuuksia on sallistuminen kommunismin aineellis-teknisen perustan luomiseen. Näin sanotaan NKP:n säännöissä. NKP:n keskuskomitean joulukuun (1974) täysistunnon päätöksissä ja NKP:n keskuskomitean vetoomuksessa puolueelle ja neuvostokansalle asetettiin kommunisteille konkreettiset tehtävät yhdeksännen viisivuotissuunnitelman saattaessa menestyksellisesti päätökseen: tulee kulkea kilpailun kärjessä, olla sen innoittavana, järjestävänä voimana, näyttää esimerkkiä korkeasta tietoisuudesta ja luovasta aktiivisuudesta tuotannollisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä ja olla työkuntien etujoukkona viisivuotissuunnitelman täyttämisessä. Puoluejärjestöt noudattavat näitä vaatimuksia täyttäessään NKP:n 24. edustajakokouksen asettamaa tehtävää — parantaessaan leniniläisen vallankumouksellisten järjestön laadullista koostumusta.

NKP:n asiakirjoissa korostetaan, että puolueesta on nykyoloissa tullut koko kansan kärkijoukko, samalla se on luokkaolemukseltaan neuvostoyhteiskunnan vallankumouksellisimman ja järjestyneimmän luokan, työväenluokan puolue. Sen vuoksi sen uusista jäsenistä on pääosa työläisiä. Työläiskerrostuma NKP:n kandidaattijäseniksi hyväksyttyjen joukossa on viimeisten 20 vuoden aikana kasvanut kaksinkertaiseksi ja on nyt 57,7 %.

Puolueen jäsenmäärä kasvaa myös kolhoositalonpoikaistosta sekä kansantalouden palveluksessa olevista asiantuntijoista hyväksyttyjen ansiosta (joka neljäs NKP:n kadidaattijäseniksi hyväksytyistä). Puolueessa on nyt 60 %:lla sen jäsenistä korkeakoulu- tahi keskikoulusivistys. Sillä ei ole vielä koskaan historiansa aikana ollut jäsenistöä, jonka yleissivistyksen taso olisi ollut niin korkea.

Erittäin suurta huomiota kiinnitetään uusien jäsenten ottamiseen nuorisoon, ensi kädessä parhaiden nuorisoliittolaisten keskuudesta. Tämän seurauksena nuorisoliittolaisten osuus NKP:n jäseniksi hyväksyttyjen keskuudessa on lisääntynyt 40,1 %:sta vuodesta 1966 68 %:iin vuoteen 1975. Ilahduttavaa on se, että naispuolisen nuorison ominaispaino heidän keskuudessaan kasvaa.

Puoluevoimien todellisena katselmuksena, vaativana tarkastuksena kuinka kukin puoluejärjestö toteuttaa käytännössä 24. edustajakokouksen päätöksiä, oli puolueen jäsenkirjojen vaihto. Se edisti puoluejärjestöjen toimeliaisuuden lisäämistä sekä kommunistien työ- ja yhteiskunnallispoliittisen aktiivisuuden kohottamista, rikastutti puoluetta uudella organisatorisen ja poliittisen toiminnan kokemuksella.

Historiallinen kokemus osoittaa, että puolueen kyky toimia menes-

tyksellisesti työväenluokan ja kaikkien työtätekevien poliittisena johtajana riippuu välittömästi sekä puolueen jäsenistön koostumuksesta että puolueen sisäisistä suhteista. Leninin suurimpiin ansioihin on luettava se, että luodessaan oppia uudentyyppisestä puolueesta hän perusteli kaikinpuolisesti sen järjestö- ja toimintaperiaatteen — demokraattisen sentralismin. Uskollisuus tälle periaatteelle turvaa puolueen sisäisen elämän kaikkien puolten sopusuhtaisen kehityksen. Kehittäen luovasti leniniläistä demokraattisen sentralismin periaatetta NKP on antanut tärkeän panoksen niiden teoreettisten ja käytännöllisten kysymysten kehittelyyn, jota koskevat puoluekurin lujittamista ja kommunistien vastuun lisäämistä heidän aatteellis-poliittisen valmennuksensa, puolueen sisäisen demokratian laajentamisen sekä johtotoiminnan tyylin ja menetelmien kehittämisen pohjalla.

Kehittäessään puolueen sisäistä demokratiaa NKP pyrkii johtamisen kollektiivisuuden toteuttamiseen. Tämä on saanut konkreettisen ilmauksensa NKP:n keskuskomitean, sekä paikallisten puoluekomiteoiden täysistuntojen ja toimikuntien toiminnassa.

Vaikuttavana osoituksena demokratian kehityksestä NKP:ssä on puolueen johtoelinten koostumus. Niihin on valittu 4,2 miljoonaa kommunistia. Puolueen perusjärjestöjen johtavissa elimissä on yli 50 % työläisiä ja talonpoikia, piiri- ja kaupunkikomiteoissa 42 %, aluekomiteoissa, aluepiirikomiteoissa ja liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteoissa noin kolmannes. Muutoksilla johtoelinten koostumuksessa on ollut suuri merkitys. Tämä liittyy välittömästi puolueen johtavan ja suuntaa-antavan roolin toteuttamiseen sosialistisen yhteiskunnan elämässä.

NKP:n keskuskomitea kiinnnittää herkeämättä huomiota puolueen perusjärjestöjen toimintaan. Niiden kehityksessä pyritään siihen, että perusrenkaat vastaisivat täydellisemmin tuotannon rakennetta ja sen erikoispiirteitä. Rakennemuutokset luovat edellytykset kommunistien laajojen joukkojen vetämiselle aktiivisesti mukaan puolueen politiikan toteuttamiseen. NKP kohottaa puoluejärjestöjen taistelukykyisyyttä myös sijoittamalla voimat järkiperäisemmin.

* * *

NKP:n 25. edustajakokous tekee yhteenvedon neuvostokansan työstä yhdeksännen viisivuotiskauden ajalta, määrittelee neuvostoyhteiskunnan kehityksen tulevat näköalat.

Uskollisena Leninin neuvoille ja kiinteässä yhteydessä työväenluokan ja koko neuvostokansan kanssa NKP suuntaa menestyksellisesti sen vallankumouksellista uudistavaa toimintaa. Käytännön rikastuttamat tieteellisen kommunismin aatteet ovat ehtymätön lähde, josta NKP ja kansa ammentavat voiton uskoa ja tahtoa.

Aikakauslehti
MOLODOI KOMMUNIST
n:o 11, 1975

T. TIMOFEJEV
SNTL:n Tiedeakatemian kirjeenvaihtajajäsen

Työväenluokan kasvu ja nykyinen ideologinen taistelu

Yhteiskunnallisen edistyksen objektiivisten lainmukaisuuksien, päätendenssien ja näköalojen erittely todistaa maailman vallankumousliikkeen aktivoitumista ja sen päävoiman — kansainvälisen työväenluokan ja sosialismin maailmanjärjestelmän — kasvua.

Työväenluokka on Suuren Lokakuun avaaman aikakauden keskipisteessä, aikakauden, joka tietää maailman vallankumouksellista uudistumista ja siirtymistä kapitalismista sosialismiin. Otimmepa tarkasteltavaksi nykyisen yhteiskuntaelämän minkä tahansa alan — sosiaalis-taloudelliset ja poliittiset suhteet tai ideologian ja kulttuurin alan — kaikkialla voimistuvat viime kädessä työväenluokan ja sen kommunistisen etujoukon vaikutus ja asemat. Samansuuntaisesti vaikuttavat myös kansainvälisessä elämässä, objektiivisissa luokkataistelun olosuhteissa tapahtuvat muutokset.

Ei ole sattuma, että erityisen ankara aatteellis-teoreettinen taistelu tieteellisen kommunismin ja sen kaikenlaatuisten vastustajien välillä on käynnistynyt juuri työväenluokan tehtävää koskevan marxilais-leniniläisen opin tiimoilla, joka oppi saa elävän ilmauksensa aikamme vallankumouksellisissa uudistuksissa.

1.

Työväenluokan maailmanhistoriallinen tehtävä, sen vallankumouksellisen uudistava ja luova rooli määräytyvät ennen kaikkea sen paikasta yhteiskunnan tuotantojärjestelmässä. Yhteiskunnan päätuotantovoimana työväenluokka esiintyy myös aikakauden aktiivisimpana sosiaalis-poliittisena voimana.

Työväenluokassa tapahtuvien muutosten tutkiminen vaatii tieteellistä, monitahoista lähestymistapaa. Se vaatii kaikkien niiden yhteiskunnallisten prosessien huomioon ottamista, jotka myötävaikuttavat työväenluokan historiallisen tehtävän toteutumiseen. Tunnettuahan on, että V. I. Lenin — analysoidessaan työväenluokan johtavan roolin kohoamisen ehtoja ja edellytyksiä — yhdisti työväenluokan etujoukon kasvavan

vaikutuksen yhteiskunnallisen kehityksen kulkuun niin poliittisen kypsyyden asteeseen kuin tämän luokan asemaan maan taloudessa.

Työväenluokka esiintyy johtavana voimana myös sen vuoksi, että vallankumouksellisessa uudistustoiminnassaan, luovassa toiminnassaan se nojautuu kulttuurin, tieteen ja tekniikan "kaikkiin saavutuksiin", sen vuoksi, että se on "omaksunut" nykyaikaisen kulttuurin ja että "sillä on päättäväisyyttä ja kykyä suojata se, säilyttää sen kaikki valtaukset ja kehittää niitä edelleen". Työväenluokan voima on siinä, että se kykenee yhdistämään ympärilleen työtätekevien ihmisten joukot, Lenin korosti. Tämä kyky pohjautuu vuorostaan "proletariaatin läheisyyteen jokaisen työtätekevän psykologian kanssa", työväenluokan järjestyneisyyden ja kurinalaisuuden nauttimaan arvovaltaan sekä vallankumouksellisiin perinteisiin, jotka on hankittu taistelussa kaikkea riistoa vastaan, koko ihmiskunnan paremman tulevaisuuden puolesta (V. I. Lenin, *Kootut teokset*, 29. osa, s. 359).

Koko historian kulku on vahvistanut oikeiksi tieteellisen sosialismin johtopäätökset työväenluokan lainmukaisesta laadullisesta ja määrällisestä kasvusta. 19. vuosisadan puolivälissä proletariaatin (joka siihen aikaan oli keskittynyt etupäässä suhteellisen harvalukuiseen ryhmään Euroopan maita) kokonaismäärä oli vajaat 10 miljoonaa henkeä. 20. vuosisadalle siirryttäessä se oli noin 30 miljoonaa. Ja vuosisatamme 60-luvulle tultaessa kansainvälisen työväenluokan riveihin kuului jo yli puoli miljardia ihmistä, siinä luvussa: sosialistisissa maissa 160 miljoonaa, Länsi-Euroopan maissa 105 miljoonaa, Pohjois-Amerikassa, Japanissa, Australiassa ja Uudessa Seelannissa noin 110 miljoonaa, Latinalaisen Amerikan maissa runsaat 50 miljoonaa sekä Afrikan ja Aasian valtioissa noin 120 miljoonaa. 1970-luvulla työväenluokan kokonaismäärä koko maailmassa ylitti SNTL:n Tiedeakatemian Kansainvälisen työväenliikkeen instituutin laskelmien mukaan 600 miljoonan rajan.

Antaen suuren merkityksen prosesseille, joista johtuu "suuren, yleismaailmallisen työn armeijan" jatkuva voimistuminen, NKP:n keskuskomitean pääsihteeri L. I. Brezhnev on sanonut: "Kansainvälisen työväenluokan — aikamme kaikkein etumaisimman vallankumouksellisen luokan — rivit ja sen rooli koko maailman tärkeimpänä tuotannollisena ja sosiaalis-poliittisena voimana tulevat kasvamaan vastedeskin. Vastoin marxilaisuudenvastaisia muotiteorioita, joiden mukaan tieteellis-tekninen kumous johtaisi muka työväenluokan rajojen kaventumiseen ja jopa sen häviämiseen, reaaliset tosiasiat osoittavat päinvastaista: tieteellis-tekninen edistys johtaa kaikkialla työväenluokan kasvuun muun muassa nykyaikaisen tuotannon synnyttämien uusien ammattien ansiosta".

Tieteellinen kommunismi ottaa huomioon niiden prosessien väli-

set peruserot, jotka vaikuttavat työväenluokan määrälliseen kasvuun ja sen laadulliseen kehitykseen yhteiskunta- ja talousjärjestelmiltään erilaisissa maissa. Tunnettuahan on, että sosialismin oloissa työväenluokan kasvun määrälliset ja laadulliset osoittajat ovat sidoksissa ennen muuta uuden järjestelmän järkkymättömään, kaikinpuoliseen edistykseen.

Mitä porvarilliseen yhteiskuntaan tulee, niin siinä työväenluokan rivit laajentuvat monessa suhteessa palkkatyöarmeijan muiden osastojen sekä pien- ja jopa keskisuurten omistajien nopeutuvan proletarisoitumisen vuoksi. Viime vuosina siihen on myötävaikuttanut myös kriisiprosessien uusi kärjistyminen kapitalistisissa maissa, mitkä prosessit pahentavat tieteellis-teknisen edistyksen antagonistisesti ristiriitaisia seurauksia. On välttämätöntä ottaa huomioon myös se, että eräissä kehitysmaissa, jotka kuuluvat kapitalistiseen maailmanjärjestelmään, on suhteellisen suuri osuus välimaastoon sijoittuvilla ryysyköyhälistöaineksilla, mikä on taloudellisen jälkeenjääneisyyden, agraarisen liikakansoituksen ja kaupunkien ja maaseudun keskikerrosten köyhtymisen tulos.

Kansainvälisen työväenluokan jatkuva konsolidoituminen kehittyy dialektisesti ja monipuolisesti. Viime kädessä nämä konsolidoitumisprosessit johtavat työläisten järjestyneisyyden, tietoisuuden ja yhteenliittyneisyyden kasvuun kommunistisen etujoukon johdolla sekä vallankumouksellisen proletariaatin vastarinnan voimistumiseen niitä voimia vastaan, jotka pyrkivät horjuttamaan työtätekevien yhtenäisyyttä, hajottamaan heidän rivinsä, kahlitsemaan heidän tahtonsa ja tarmonsa sekä heikentämään heidän uskonsa rauhan, demokratian ja sosialismin aatteiden riemuvoittoon.

Selittäen kansainvälisen työväenluokan reaaleja kehitysprosesseja väärin, metafyysisesti, kaikenlaatuiset antikommunistit ja revisionistit tulkitsevat valheellisesti kysymyksen nykyisen aikakauden yhteiskunnallisista liikevoimista ja samalla myös todellisista muutoksista työväenluokan rakenteessa. Niinpä kun liberaaliset porvarilliset ideologit ja oikeisto-opportunistit yrittävät todistaa työläisten ja kapitalististen "managerien" yhteiskunnallisen aseman "yhtäpitävyyttä", niin "vasemmisto"revisionistit, maolaiset lukevat luokka-asemansa menettäneet ryysyköyhälistöainekset työväenluokkaan kuuluviksi. Ensin mainitut haluaisivat tosiasiallisesti alistaa proletariaatin "teknokraattisen" porvariston vaikutusvaltaan; viime mainitut yrittävät sen sijaan perustella ryysyköyhälistön tahi "maailmankylän" "johtavaa roolia"... Kumpikin näkökanta madaltaa teollisen työväenluokan vallankumouksellista tehtävää ja kumpikin on ristiidassa historian lakien tieteellisen ymmärtämisen kanssa.

Ottaen huomioon kansainvälisen työväenluokan kehitystendenssit ja -perspektiivit marxilais-

leniniläiset vastustavat niin ei-proletaaristen ainesten keinotekoista mukaanlukemista työväenluokan riveihin kuin myös työväenluokan rajojen epäoikeutettua kaventamista. Oikea kuva todellisuudesta saadaan vain siten, että suoritetaan niiden prosessien oikea, tiukasti tieteellinen erittely, joista nykyisen työväenluokan kehitys johtuu, erittely, joka pohjautuu dialektis-materialistiseen sosiaalisen tiedostamisen metodologiaan. Vain tällainen lähestymistapa sallii paljastaa täydessä mitassaan mahtavan kansainvälisen työnarmeijan voimien kasvun ja sen jättiläismäiset potenssit, saada selville kansainvälisen työväenluokan valtavat olemassa olevat mahdollisuudet. Juuri tämä luokka esiintyy aikakautemme kaikkien vallankumouksellisten, edistyksellisten uudistusten hegemonina.

2.

Marxilais-leniniläiset ovat aina pitäneet proletariaattia kehittyvänä, dynaamisena ja kaikkein etumaisimpana vallankumouksellisena luokkana. Tieteelliselle sosialismille on vierasta niiden rajoittuneisuus, jotka huomaamatta uusia ilmiöitä yhteiskuntaelämässä mittaavat nykyistä työväenluokkaa toisinaan samalla mittapuulla kuin esim. viime vuosisadan proletariaattia.

Meidän aikakaudellamme ei voida olla ottamatta huomioon ensi sijassa niitä periaatteellisia muutoksia työväenluokan asemassa ja yhteiskunnallisessa roolissa, jotka johtuvat sen muuttumisesta eräissä maissa riistojärjestelmän aikaisista sorretuista proletaareista hallitsevaksi luokaksi, joka johtaa uutta yhteiskuntaa. Perustettuaan diktatuurinsa avulla mahtavan sosialistisen valtiollisen organisaation ja saavutettuaan sivistyksen ja kulttuurin huiput työväenluokka luo tietoisesti historiaa rakentaen sosialismia ja kommunismia tieteellisesti perustellun suunnitelman mukaan kommunistisen puolueen johdolla.

Mitä mittavampia ja havainnollisempia aikakautemme etumaisimman ja dynaamisimman vallankumouksellisen luokan saavutukset ovat ja mitä voimakkaammin kommunistinen liike, sen maailmankatsomus ja sen tieteellisesti perusteltu politiikka vaikuttavat kansainvälisten tapahtumien kulkuun, sitä syvemmäksi käy porvarillisen ideologian kriisi ja sitä voimakkaampaa on hämminki marxilaisuudenvastustajien ja kaikkien maailman opportunististen "teoreetikkojen" leirissä. Ei ole ihmeteltävää, että tieteellisen kommunismin vastustajat joutuvat sen vuoksi yhä useammin "muuttamaan katsomuksiaan" ja luovimaan.

Niinpä he yrittävät esim. välttää tarkastelemasta objektiivisesti työväenluokan ja sille kuuluvan historiallisen roolin kehitystendenssejä korvaamalla luokkien ja luokkasuhteiden erittelyn keinotekoisesti ihmisten välillä olevien kaikenlaisten marxismi-leninismin kannalta ei-luokkakantaisten erojen absolutisoinnilla, so. am-

matillisten, työn luonteesta johtuvien, elämäntapaan liittyvien yms. erojen absolutisoinnilla. Vääristellen leniniläistä luokkakäsitettä ja vulgarisoiden tieteellisesti ymmärrettyä yhteiskunnallista työnjakoa he todistelevat luokkaerojen "ikuisuutta" ja jopa etsivät olemattomia "antagonistisia ristiriitoja"... kehittyneestä sosialistisesta yhteiskunnasta.

Elämä kumoaa kuitenkin kategorisesti tieteellisen kommunismin vastustajien mainitunlaiset otaksumat. SNTL:ssa tapahtuvien todellisten prosessien eritely osoittaa, että kehittyneen sosialismin yhteiskunnallisessa rakenteessa NKP:n 24. edustajakokouksen jälkeen tapahtuneiden tärkeiden muutosten pääsuuntana on ollut luokkien ja sosiaalisten ryhmien lähentyminen ja yhteiskunnan sosiaalisen yhdenlaatuisuuden voimistuminen. Yhteiskunnan sosiaalisen ja poliittisen yhtenäisyyden, sen henkisen ja moraalisen yhteenliittyneisyyden lujittuminen tapahtuu työväenluokan sosialististen etujen ja kommunististen ihanteiden pohjalta.

Samaten täysin paikkansapitämättömiksi ovat osoittautuneet tieteellisen kommunismin vastustajien yritykset esittää asia siten kuin nykyinen tieteellis-tekninen kumous, joka lainmukaisesti lisää henkisen osatekijän merkitystä työssä, siirtäisi muka työväenluokan yhteiskunnallisen edistyksen takapihalle nostaen muut luokat tai ryhmät yhteiskuntaelämän etualalle.

Kuten tunnettua, marxilaisuuden vastustajat perustivat laskelmansa siihen, että tieteellis-teknisen kumouksen kehityksen myötä aineellisen tuotannon alalla supistuu pelkkää ruumiillista työtä tekevien työläisten määrä. Mutta jos tästä tehdään johtopäätös työväenluokan "vähentymisestä" tai "liettymisestä", merkitsee se todellisuuden karkeaa vääristelyä ja työväenluokan aktiivin osanoton sivuuttamista henkisessä luomistyössä.

Eräät marxilaisuuden vääristelijät (D. Bellin ja R. Aronin tapaiset) yrittävät merkitä marxismin tilille sellaista käsitystä, että työväenluokkaan kuuluisivat yksinomaan ruumiillisen työn tekijät. "Nykyisessä yhteiskunnassa proletaareiksi on tapana kutsua työtätekeviä, jotka tekevät työtä tehtailla omin käsin", väitti esimerkiksi ranskalainen porvarillinen sosiologi R. Aron. Viittaamalla ruumiillisen työn tekijöiden osuuden vähentymiseen koko palkkatyöntekijöiden armeijassa mainitunlaiset kirjoittajat julistavat opin proletariaatin maailmanhistoriallisesta tehtävästä "myytiksi".

Mikään ei ole kauempana totuudesta kuin tällaiset väitteet, siinäkin tapauksessa, että ne koskevat menneitä aikakausia, jolloin proletariaatti koostui etupäässä ruumiillisen työn tekijöistä. K. Marx ja F. Engels eivät suinkaan samastaneet näitä käsitteitä. Eikä siinä kylliksi, vaan Marx ennusti jo yli sata vuotta sitten, että tieteellis-tekninen edistys johtaisi väistämättömästi ruumiillisen työn

osuuden vähentymiseen ja sen korvaamiseen sellaisella työllä, "jonka aikana ihminen suhtautuu itse tuotantoprosessiin päinvastoin, sen valvojana ja säännöstelijänä": tässä tapauksessa työläinen ei toimi tuotantoprosessin pääagenttina, vaan asettuu sen vierelle, kirjoitti Marx (K. Marx ja F. Engels *Teokset* (venäjänkiel. laitos) 46. osa, II n., s 213).

Nykyinen tieteellis-tekninen kumous ja sen seuraukset, siinä luvussa työläisten työn lainmukaisesti kasvava intellektuaalisuus ,eivät suinkaan heikennä, vaan päinvastoin lujittavat entisestään työväenluokan asemia yhteiskunnallis-poliittisena voimana. Ne muuttavat monia "perinteisiä" joukkoammatteja edustavien työläisten työn luonnetta ja synnyttävät uusia ammatteja, joiden omaksuminen lisää kokonaisuutena ottaen työläisten työn intellektuaalista sisältöä.

Tieteen ja tekniikan raju kehitys ja yhteiskunnallisen tuotannon mutkistuminen johtavat sellaisten työläisten lukumäärän nopeaan kasvuun, joiden työtoiminnassa henkisen ja ruumiillisen työn funktiot punoutuvat yhteen. Työväenluokan työn jatkuva yleinen älyllistyminen on niin muodoin kehittyneen sosialismin oloissa tapahtuvan tieteellis-teknisen kumouksen lainomainen piirre.

Tästä johtuen nopeutuu työtätekevien kulttuuri- ja koulutustason kohoaminen. Toveri L. I. Brezhnev on sanonut, että tämän päivän etumainen neuvostoliittolainen työläinen on ihminen, jolla on syvät tiedot, laaja sivistys, ihminen, joka suhtautuu työhön tietoisesti ja luovasti ja joka tuntee itsensä tuotannon valtiaaksi, ihminen, joka on vastuussa kaikesta, mitä yhteiskunnassamme tapahtuu.

Yhteiskunnallisen kehityksen dialektiikka on senlaatuinen, että nykyinen tieteellis-tekninen kumous, joka aiheuttaa sosialismin tuotantovoimissa tärkeitä määrällisiä ja laadullisia muutoksia, tekee työläisten työn runsassisältöisemmäksi, myötävaikuttaa heidän yleisen sivistystasonsa ja kulttuuritasonsa kohoamiseen, aktivoitumiseen ja voittaneen työväenluokan johtavan yhteiskunnallisen roolin jatkuvaan kasvuun. Osoituksena työväenluokan luovan aloitteellisuuden uudesta mittavuudesta on laajamittainen sosialistinen kilpailu, johon osallistuu yli 80 miljoonaa neuvostoliittolaista työtätekevää ja jonka mottona on NKP:n 25. edustajakokouksen vastaanottaminen ansiokkaalla tavalla.

Hahmotellessaan sosiaalisen kehityksen ja kansan elintason yhtämittainen kohottamisen ohjelmaa edessä olevaksi viisivuotiskaudeksi NKP:n keskuskomitea pitää puolueen 25. edustajakokousta varten laatimassaan luonnoksessa "SNTL:n kansantalouden kehittämisen perussuunnat vuosiksi 1976—1980" lähtökohtana sitä, että on välttämätöntä "parantaa työn sosiaalis-taloudellisia ja tuotannollisia oloja, tehostaa työn luovaa luonnetta, supistaa kaikkinaisesti käsityötä, vähäisen am-

mattitaidon vaativaa ja raskasta ruumiillista työtä". Näiden kypsyneiden tehtävien täyttämiseksi ryhdytään toteuttamaan kokonaista toimenpidesarjaa. Tässä yhteydessä tuntuu olevan tarkoituksenmukaista saattaa monta vuotta sitten laaditut ammattiluettelot ja ammattien sosiaalinen luonnehdinta sopusointuun niiden todellisten muutosten kanssa, joita sosialistisessa yhteiskunnassa on tapahtunut ja tapahtuu. Tämä tehtävä voitaisiin suorittaa eräiden virastojen ja tieteellisten laitosten, esimerkiksi Valtion työ- ja palkkakomitean, tieteen ja tekniikan komitean, SNTL:n Tilastollisen keskushallinnon ja SNTL:n Tiedeakatemian tutkimuslaitosten voimin. Samansuuntaisiin ponnistuksiin on ryhdytty myös eräissä sosialistisissa veljesmaissa.

* * *

Työväenluokan jatkuva kasvu ja kaikinpuolinen kehitys, sen uudet menestykset ja olemassa olevan sosialismin maailmanhistorialliset saavutukset kuuluvat nykyajan tärkeimpiin, vastustamattomiin tendensseihin. Ja mitä pitemmälle työväenluokka etenee historiallisen tehtävänsä toteuttamisessa, mitä voimakkaammin se vaikuttaa maailman sosiaalis-taloudelliseen ja poliittiseen elämään, mitä havainnollisemmin teknis-taloudellisen, tieteellisen, sosiaalisen ja poliittisen edistyksen nopeutumisesta johtuvat laadulliset ja määrälliset muutokset tulevat esiin itse työn armeijan riveissä, sitä havainnollisemmaksi käy kaikenlaatuisten antiproletaaristen oppien vararikko.

Onhan nimittäin tosiasia, että työväenluokan työ ja tarmo vievät nykyistä sivilisaatiota eteenpäin kehittäen menestyksellisesti uusimpia tuotantoaloja, myötävaikuttaen tieteen ja tekniikan saavutusten yhä tehokkaampaan käytäntöönottoon, rakentaen uusia kaupunkeja ja raivaten teitä etäiseen avaruuteen.

Aikamme tunnusomaisiin piirteisiin kuuluu työväenluokan vallankumouksellisen etujoukon — marxilais-leniniläisten puolueiden — johtavan yhteiskunnallis-historiallisen roolin lainmukainen voimistuminen. Tämä ilmenee kommunistien tieteellisesti perustellun politiikan tehokkuuden kasvuna, sosialismin aatteiden laajentuvana vaikutuksena eri maanosien työtätekeviin joukkoihin sekä SNTL:n ja muiden sosialistiseen ystävyysliittoon kuuluvien maiden kansainvälisten asemien lujittumisena.

Maailman kehityksen nykyisessä vaiheessa kansainvälisen työväenluokan ja sen aikaansaannoksen — sosialistisen järjestelmän — vaikutus maailman tapahtumien kulkuun on voimistumassa. Tämä johtuu yhteiskunnallis-historiallisen edistyksen lainmukaisuuksien vastustamattomasta vaikutuksesta, tämä on seuraus aikakautemme kaikkien edistyksellisten ja rauhantahtoisten voimien menestyksellisestä taistelusta, jonka kärjessä on työväenluokka ja sen kommunistinen etujoukko.

PRAVDA 17. 1. 1976

50 VUOTTA NKP:N 14. EDUSTAJAKOKOUKSESTA

K. SUVOROV
historiatieteiden tri, professori

Sosialistisen teollistamisen tiellä

Heti Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen tapahduttua Venäjällä kommunistinen puolue ryhtyi ratkaisemaan erittäin vaikeaa tehtävää — uudistamaan elämää sosialististen periaatteiden pohjalla. V. I. Lenin perusteli tieteellisesti tuon uudistamissuunnitelman. Leninin viitoittamassa sosialismin rakentamisen suunnitelmassa oli keskeinen sija korkealle kehittyneen suurteollisuuden luomisella, Lenin kirjoitti, että sosialismin ainoana mahdollisena taloudellisena perustana on koneellinen suurteollisuus. Merkittävää osaa sosialismin rakentamista koskevien Leninin ajatusten luovassa kehittämisessä ja käytännöllisessä toteuttamisessa esitti NKP(b):n 14. edustajakokous, joka oli koolla 18—31 pnä joulukuuta 1925.

Edustajakokous vahvisti 14. puoluekonferenssin muotoileman linjan sosialismin rakentamiseen Neuvostoliitossa. Se määritteli tärkeimmät käytännöllisen toiminnan suunnat puolueelle ja neuvostokansalle moniksi vuosiksi, mikä merkitsi käännekohtaa maan kehityksessä. Puolueen linja oli viitoitettu sen keskuskomitean poliittisessa toimintakertomuksessa, jonka esitti keskuskomitean pääsihteeri J. V. Stalin, sekä muissa alustuksissa ja edustajien puheenvuoroissa. Edustajakokouksessa eriteltiin kaikinpuolisesti sosialistisen rakennustyön sisäiset ja ulkoiset olosuhteet ja määriteltiin konkreettiset tehtävät sen saattamiseksi voitokkaasti päätökseen.

Neuvostoliiton kansainvälinen asema oli siihen mennessä lujittunut huomattavasti. Se oli yhä kuitenkin vihamielisten kapitalististen maiden ympäröimä, ja imperialistivaltojen taholta uhkaavien aseellisten hyökkäysten vaara oli edelleenkin todellinen. Sen vuoksi 14. edustajakokous korosti olevan välttämätöntä noudattaa poliittista valppautta ja ryhtyä kaikkiin tarvittaviin toimenpiteisiin Neuvostoliiton puolustuskunnon lujittamiseksi, jo ennen kaikkea luoda nykyaikainen teollinen perusta.

Vuoden 1925 loppuun mennessä maan työväenluokka ja työtätekevät olivat pääpiirteissään kunnostaneet imperialistisen sodan ja kansalaissodan aikana tuhoutuneen teollisuuden ja maatalouden. Se ei ollut pelkkää sodanedellisen tason palauttamista. Tärkein laadullinen saavutus oli se, että Neuvostoliitossa oli kasvanut valtion teollisuus, mikä merkitsi yhteiskunnallisen omistuksen vakiintumista kansantalouden ratkaisevalla alalla ja aineellisen perustan luomista sen kaikkien alojen tekniselle uusimiselle. Se oli proletariaatin hyökkäys talouden alalla, Neuvostoliiton talouden etenemistä sosialismia kohti.

Neuvostoliiton poliittisten ja taloudellisten asemien lujittuminen oli johtanut työtätekevien aineellisen aseman huomattavaan paranemiseen, työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittumiseen, teknisen ja muun sivistyneistön entistä kiinteämpään yhteenliittymiseen työväenluokan kanssa sekä veljeskansojen yhteistyön laajentumiseen vuonna 1922 muodostetun Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton puitteissa. Silti oli vielä ratkaisematta siirtymäkauden tehtäviä. Neuvostoliitto ei ollut enää kapitalistinen maa, mutta siitä ei ollut vielä täydellisesti tullut sosialistista. Sen talous oli yhä monimuotoista. Vakiintuvan sosialismin ja kapitalismin jäännösten välinen taistelu oli usein kärkevää. Ratkaistiin kysymystä: "kuka kenet?"

Aseistettuna Leninin aatteilla puolue katsoi, että sosialististen ainesten voitto kapitalistisista voidaan turvata ennen kaikkea voimistamalla vallassa olevan työväenluokan poliittisia ja taloudellisia asemia, kehittämällä valtion teollisuutta ja toimeenpanemalla sen pohjalla sosialistisia uudistuksia maaseudulla. Tämän strategisen linjan pohjalta 14. edustajakokous antoi ohjeen "noudattaa linjaa maan teollistamiseen, tuotantovälineiden tuotannon kehittämiseen ja reservien muodostamiseen", jotta voitaisiin turvata Neuvostoliiton taloudellinen riippumattomuus kapitalistisesta maailmantaloudesta ja saavuttaa sosialismin täydellinen voitto. Sosialistisen teollisuuden kaikinpuolinen kehittäminen päätettiin suorittaa uusimpien teknisten saavutusten pohjalla, tarkasti taloudellisia ja finanssimahdollisuuksia vastaavasti.

Puolue lausui päättäneensä "suorittaa taloudellista rakennustyötä siten, että Neuvostoliitto muuttuisi koneita ja teollisuuslaitteita tuottavaksi maaksi, jotta siten kapitalistisen ympäristön oloissa Neuvostoliitto ei voisi mitenkään muuttua kapitalistisen maailmantalouden lisäkkeeksi, vaan olisi itsenäinen talousyksikkö, joka rakentaa sosiaalisesti ja pystyy olemaan voimallinen kaikkien maiden ja puolisiirtomaiden sorrettuja kansoja vallankumouksellistava keskus".

Se juuri olikin 14. edustajakokouksen laatima sosialistisen teollistamisen linja, jonka noudatta-

minen muutti sittemmin Neuvostoliiton teollisuusvallaksi. Suurteollisuuden kaikinpuolinen kehittäminen ja koko maan sähköistäminen turvasivat sosialistisen tuotannon jatkuvan kasvun, loivat tarvittavat aineelliset edellytykset maatalouden nostamiselle ja sen sosialistiselle uusimiselle, väestön elintason nostamiselle, tieteen ja kulttuurin edistykselle, kansakuntien tosiasiallisen tasa-arvon turvaamiselle. Puolueen 14. edustajakokouksen suurena ansiona on pidettävä sitä, että se määritteli hetken siirtymiselle teollistamisen käytännölliseen toteuttamiseen, muutti Leninin ajatukset yleisestä teoreettisesta ohjeesta puolueen päälinjaksi, joukkojen toiminnan tunnukseksi. Oli alkanut uusi, ratkaiseva vaihe taistelussa sosialismin rakentamiseksi.

Sosialismin kohtaloita Neuvostoliitossa koskevan kysymyksen suhteen puolueen 14. edustajakokokouksessa ilmeni toinenkin, puolueen linjalle vastakkainen kanta. Se ilmeni "uuden oppositi-on" johtajien ja heidän vähälukuisten kannattajiensa puheenvuoroissa. Oppositio julisti, että keskuskomitea muka noudattaa virheellistä teoriaa ja johtaa puoluetta väärää, turmiollista tietä. Oppositio nimitti "kansalliseksi rajoittuneisuudeksi" puolueen vakaumusta, että Neuvostoliitossa voidaan rakentaa sosialismi, vaikka se olisi ainoa sosialismia kohti käyvä maa. Ne olivat tyypillisiä trotskilaisia katsomuksia. Opposition jäsenet katsoivat, että Neuvostoliiton tuli jäädä maatalousmaaksi, viedä ulkomaille maataloustuotteita ja tuoda korvauksena niistä ulkomailta teollisuuskalustoa ja tavaroita. Tämä linja tähtäsi sosialistisen teollisuuden supistamiseen (oppositio parjasi sitä valtion kapitalismiksi) ja maan saattamiseen riippuvaiseksi maailman kapitalistisesta järjestelmästä. Se merkitsi itse asiassa luopumista sosialistisesta rakennustyöstä.

Edustajakokous hylkäsi päättävästi ja tuomitsi "uuden opposition" antautumismieliset katsomukset. Se hyväksyi keskuskomitean poliittisen ja organisatorisen linjan, joka turvasi työväenluokalle ja koko maalle kansantalouden yleisen nousun ja lujitti sosialismin asemia sekä maan sisällä että kansainvälisellä näyttämöllä.

Nojaten Leninin toteamukseen, että neuvostomaalla on kaikki, mitä tarvitaan täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi, edustajakokous korosti, että toiminta sosialismin rakentamiseksi Neuvostoliitossa on puolueen päätehtävä. Vahvistettiin oikeaksi se linja työväenluokan ja keskivarakkaiden talonpoikien liiton turvaamiseen nojautumalla vähävaraisiin talonpoikiin.

Puolue piti yhtenä tärkeimmistä sosialismin puolesta käytävän taistelun menestymisen ehdoista leninismiin perustuvaa riviensä yhtenäisyyttä. Puolueen johtavan roolin voimistamiseksi kaikilla yhteiskuntaelämän aloilla 14.

edustajakokous määritteli linjaksi puolueen sisäisen demokratian ja joukkojen aktiivisuuden johdonmukaisen kehittämisen sekä puolueen aktiivijäsenten poliittisen ja ammattivalmennuksen kohottamisen. Edustajakokous korosti: "Puolueen johtava rooli voidaan turvata täydellisesti vain puolueen rivien tahdon ehdottoman yhtenäisyyden ja yhteenliittyneisyyden vallitessa, bolshevistisen proletaarisen kurin säilyessä ja lujittuessa puolueessa." Puolueen ja muiden järjestöjen voimien suuntaamiseksi paremmin uusien tehtävien ratkaisemiseen puolueen sääntöihin tehtiin useita muutoksia, määriteltiin ammattiliittojen ja nuorisoliiton toiminnan pääsuunnat. Edustajakokous hylkäsi trotskilais-zinovjevilaisen linjan puoluerakenteen alalla, joka tähtäsi puolueen vesittämiseen puoliproletaarisilla aineksilla. Edustajakokouksen päätösten pohjalla puolue tiivistyi poliittisesti, järjestöllisesti ja ideologisesti.

Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton muodostamisesta johtuen muutettiin puolueen nimi: sitä ruvettiin nimittämään Yleisliittolaiseksi kommunistiseksi (bolshevikkien) puolueeksi.

NKP(b):n 14. edustajakokouksen päätöksillä oli historiallinen merkitys. Ne olivat luonteeltaan pitkäaikaisia.

Neuvostoliiton teollistaminen turvasi maan taloudellisen riippumattomuuden, kapitalististen ainesten syrjäyttämisen kansantalouden kaikilta aloilta, lujitti Neuvostoliiton taloudellista ja puolustusmahtia sekä kansojen ystävyyttä. Sitä suoritettiin kaikissa liittotasavalloissa yhtenäisen suunnitelman mukaan veljellisen keskinäisavun ja sosialistisen työnjaon pohjalla. Teollistaminen turvasi sosialismin rakentamisen, laski neuvostokansan myöhemmin Suuressa isänmaallisessa sodassa saavuttaman voiton perustan. "Käyttämällä sosialistisen järjestelmän valtavia etuja puolue pystyi vajaan kolmen viisivuotiskauden aikana ratkaisemaan maan teollistamisen pääongelmat, jotka oli muotoiltu NKP(b):n 14. edustajakokouksen päätöksissä", lausui L. Brezhnev. "40-luvun alkuun mennessä maassa oli luotu monipuolinen sosialistinen teollisuus. Teollisuustuotannon kokonaisvolyymin ja sen teknisen varustuneisuuden pohjalla Neuvostoliitto oli kohonnut Euroopan kehittyneiden kapitalististen maiden tasolle."

Neuvostoyhteiskunnan koko myöhempi kehitys, kansan elin- ja kulttuuritason herkeämätön kohoaminen, Neuvostoliiton roolin voimistuminen kansainvälisellä näyttämöllä, on viime kädessä nojannut Neuvostoliiton sosialistisen talouden ja teollisuusmahdin kasvuun.

Leninin sanat sosialistisen suurteollisuuden perusluontoisesta merkityksestä uuden yhteiskunnan luomisessa, jotka otettiin puolueen 14. edustajakokouksen päätösten perustaksi, ovat ajankohtaisia nykyäänkin kehittyneen sosialismin vaiheessa. Tämä todet-

JATKUU SIV. 31

KANSAINVÄLISIÄ KYSYMYKSIÄ

MOHIT SEN
Intian Kommunistisen puolueen
Kansallisen neuvoston
Toimeenpanevan keskuskomitean jäsen

Maolaisuus: oikeistolaistuminen jatkuu

Niin hirvittävältä kuin asia tuntuutuukin, mutta totuus on se, että Kiinan Kansantasavallan maolaisjohto on luisunut poliittista alamäkeä niin alas, että on alkanut tiivistää rivejään neuvostovastaisuuden pohjalla imperialismin ja maailman taantumuksen raivoisimpien voimien kanssa. Uutena todisteena tästä on se, että pekingiläispropaganda kehottaa lännen monopolipääomaa avoimesti lisäämään nykyisestään kilpavarustelua sekä lujittamaan aggressiivista NATO-liittoa ja käyttämään sitä suoraan puuttumiseen toisten valtioiden asioihin. Kuten Länsi-Euroopan maiden kommunistinen lehdistö oikeutetusti toteaa, Maon ryhmä — pyrkiessään saamaan itselleen kumppaneita imperialistien joukosta toteuttaakseen viime kädessä omat hegemoniatavoitteensa — ei kaihda mitään keinoja yrittäessään vastustaa sosialistiseen ystävyysliittoon kuuluvien valtioiden menestyksellistä politiikkaa, joka tähtää kestävän rauhan turvaamiseen, yrittäessään häiritä niin historiallisen ETY-kokouksen osanottajien allekirjoittaman Päätösasiakirjan täytäntöönpanoa kuin tämän arvovaltaisen foorumin antamien kokemusten ulottamista muita maanosia ja alueita, ennen muuta Aasiaa, koskeviksi.

Maolaisten ulkopoliittinen linja on muodostunut erääksi niistä vakavista esteistä, joita kansainvälisen jännityksen lieventymisprosessin syventämisen puolesta, kansallisen vapautuksen ja yhteiskunnallisen edistyksen puolesta kamppailevat voimat joutuvat ylittämään. Mistä tämä maolaisten linja muotoutuu, miksi se on turmiollinen rauhan, demokratian ja sosialismin asialle, miksi kansainvälinen taantumus, siinä luvussa Intian taantumus, mainostavat sitä niin halukkaasti?

I

Maolaisuuden ulkopoliittisten peruskonseptioiden luonteenomaisena piirteenä on niiden selvästi ilmaistu neuvostovastainen ja an-

tisosialistinen suuntaus. Maolaiset kääntävät hyökkäystensä kärjen nimenomaan Neuvostoliittoa — sosialistisen ystävyysliiton päävoimaa, vallankumouksellisten, antiimperialististen liikkeiden tukea vastaan.

Erityisen kuvaava tässä suhteessa on heidän "kahden supervallan" konseptionsa, jonka he ottivat käyttöön sen jälkeen, kun olivat 1960-luvulla epäonnistuneet yrityksissään kääntää nykyajan vallankumoukselliset perusvoimat oman suurvaltashovinistisen politiikkansa uomaan. Tämän konseption mukaan, joka asettaa maailman ensimmäisen sosialistisen maan itse asiassa samalle laudalle johtavan imperialistisen valtion kanssa, ihmiskuntaan kohdistuva uhka on muka lähtöisin Neuvostoliiton taholta, koska Yhdysvalloista poiketen tätä "supervaltaa" ei ole vielä "paljastettu", minkä vuoksi se onkin vaarallisempi "välivyöhykkeille", "toiselle" ja "kolmannelle" maailmalle (joihin maolaiset lukevat kaikki muut maat paitsi SNTL:oa ja USA:ta), maailmanrauhalle ja vallankumoukselle (? !). Tästä johtuen Peking suorittaakin manööverejä kansainvälisellä näyttämöllä pyrkien kyhäämään kokoon omalla johdollaan mahdollisimman laajan neuvostovastaisen rintaman.

Olisi turha hakea tästä ja muista konseptioista, jotka on samaten lainattu porvarillisen propagandan asevarastoista ja mukautettu maolaisten äärimmäisen kansalliskiihkoisiin tarpeisiin ja suurvaltapoliittisiin haluihin, vähäisimpiäkään jälkiä marxilais-leniniläisestä lähestymistavasta huolimatta siitä, että maolaiset julistautuvatkin marxismi-leninismin puhtauden uskollisimmiksi vaalijoiksi. Sopii nimittäin kysyä, mitä luokkasisältöä voi ilmaista termi "supervalta"? Jokaisessa maassa valta on aina määrätyn luokan tai luokkaliiton käsissä. Maolaisten logiikan mukaan osoittautuu, että niin kauan kuin Neuvostoliitto oli heikompi kuin tänä päivänä, pysyi se sosialistisena, mutta niin pian kuin se hankki itselleen valtavan mahdin eikä ainakaan ole mahdiltaan jäljessä Yhdysvalloista, lakkasi se olemasta sosialistinen. Eriskummallista ja samalla imperialisteille äärimmäisen edullista logiikkaa.

Kommunistit, kaikki imperialisminvastaiset ja edistykselliset voimat ammentavat innostuksensa nimenomaan siitä, että Neuvostoliitto on mahtava sosialistinen valtio, joka lujittuu vuosi vuodelta ja joka toimii ratkaisevana tekijänä taistelussa kansainvälisen imperialismin aggressiivisten, taantumuksellisten voimien suistamiseksi ja kestävän rauhan ja turvallisuuden varmistamiseksi. Neuvostoliiton ja sosialistisen ystävyysliiton ansiosta sorrettujen puolella, oikeudenmukaisuuden puolella on ensi kertaa historiassa murskaamaton mahti. Tämä mahti ei ole suinkaan luokaton, vaan se ilmaisee tiettyjä luokkaetuja. Eri maiden, muun muassa Intian, kansat ovat omasta kokemuksestaan vakuuttuneet Neuvostoliiton mahdin todella verrattoman arvok-

kaasta merkityksestä. Nimenomaan tämä mahti myötävaikutti ja myötävaikuttaa Indokiinan kansojen oikeudenmukaisen asian riemuvoittoon, Etelä-Aasian, Lähi-idän ja maailman muiden alueiden kansallisen vapautusliikkeen menestyksiin.

Maolaisten saarnaama neuvostovastaisuus on perin juurin ristiriidassa imperialisminvastaisen taistelun tehtävien kanssa, se ei sovi yhteen hämän taistelun kanssa, hyödyttäen sen vuoksi vain imperialismia. Mikään todellinen imperialisminvastainen taistelu ei ole ajateltavissa neuvostovastaisuuden pohjalta. Tämä on luonnollista, koska aikakautemme perusristiriita on kahden vastakkaisen yhteiskuntajärjestelmän välinen ristiriita, ja koska Neuvostoliitto kantaa lisäksi päätaakkaa taistelussa imperialismia vastaan.

Maolaisten kieltäytyminen marxilais-leniniläisestä lähestymistavasta ilmenee myös heidän konseptiossaan, joka jakaa maat "rikkaisiin" ja "köyhiin" ja jota he levittävät erityisen uutterasti "kolmannessa maailmassa" luottaen voivansa lyödä kiilan nuorten kehitysvaltioiden ja Neuvostoliiton välisiin suhteisiin, irrottaa kansallisen vapautusliikkeen voimat niiden luonnollisesta liittolaisesta sekä heikentää ja riisua ne aseista imperialismin ja taantumuksen edessä. Jos maolaisiin on uskominen, niin osoittautuu, että tullakseen vapautuneiden kansojen ja kehitysvaltioiden ystäväksi Neuvostoliiton pitäisi muuttua selaiseksi kuin se oli puoli vuosisataa sitten — köyhäksi, taloudellisesti jälkeenjääneeksi maaksi — huolehtimatta kansalaistensa elintason edelleen kohottamisesta ja luomatta kommunismin aineellisteknistä perustaa.

Voidaan kuvitella, millainen olisi maailman kohtalo, jos Neuvostoliitto pitäisi ohjeenaan mainitunlaista "teoriaa"! Maolaiset luulevat turhaan, että joku tarttuisi heidän demagogiansa ongenkoukkuun unohtaen, että Neuvostoliiton kukoistus on sellaisenaan parasta agitaatiota sosialismin puolesta, sosialistisen kehityksen valitsemisen puolesta. Useimmille nuorille kehitysvaltioille tien valinta on mitä tärkein kysymys. Miten päästä eroon jälkeenjääneisyydestä ja köyhyydestä — tämä on se kysymys, joka huolestuttaa miljoonia ja taas miljoonia ihmisiä. He kääntävät katseensa Neuvostoliittoon ei vain sen vuoksi, että Neuvostoliitto on aikoja sitten ratkaissut nämä ongelmat kotonaan, vaan myös sen vuoksi, että se edesauttaa niiden ratkaisemista muissa maissa. Reaali sosialismi moninkertaistaa vuosi vuodelta vetovoimaansa. Sosialismin etuudet — sellaiset kuin talouden ja työtätekevien hyvinvoinnin järkkymätön kasvu — ilmenevät erityisen selvästi kapitalismia koettelevien taloudellisten järkytysten taustalla. Sosialismi ei tunne inflaatiota, työttömyyttä tai kriisejä. Kahden maailmanjärjestelmän välinen vastakohtaisuus ei ole koskaan ennen ollut niin selvä kuin näinä päivinä eikä tällä erolla ole

koskaan ennen ollut niin vallankumouksellistavaa vaikutusta kuin nyt.

Nuoret kehitysmaat näkevät, että Neuvostoliiton kukoistuksen perustana on neuvostokansan luova työ. Apu, jota Neuvostoliitto antaa muille valtioille, on neuvostoihmisten sinnikkään rakentavan työn tulos. Tämän avunannon tarkoituksena ei ole ylivoittojen kahmiminen tai riisto, mihin siirtomaaorjuuttajat ovat aina pyrkineet ja mihin uuskolonialistit nykyään pyrkivät. Tätä apua annetaan sellaisissa muodoissa ja sellaisilla ehdoilla, jotka auttavat saajana olevaa maata saavuttamaan taloudellisen riippumattomuuden. Kuten pääministeri Indira Gandhi lausui NKP:n keskuskomitean pääsihteerin toveri L. I. Brezhnevin kunniaksi Delhissä 27. päivänä marraskuuta 1973 järjestetyssä historiallisessa joukkokokouksessa, Neuvostoliitto on sellainen ystävä, joka auttaa siirtymään eteenpäin edistyksen tietä ja lujittamaan riippumattomuutta. Olisiko tämä mahdollista ilman neuvostotalouden ja neuvostoyhteiskunnan valtavaa edistystä?

II

Kahden vastakkaisen yhteiskuntajärjestelmän välinen rauhanomainen kilpailu on kansainvälisen luokkataistelun muoto, joka vastaa maailman työväenluokan ja kaikkien edistyksellisten voimien perusetuja. Se pohjautuu siihen kuolemattomaan Leninin tekemään johtopäätökseen, että sosialistinen valtio vaikuttaa yleismaailmallisiin prosesseihin pääasiallisesti "talouspolitiikallaan" (V. I. Lenin, *Kootut teokset,* 32. osa, s. 435),

Maolaiset tekevät kaiken mahdollisen hävittääkseen itse rauhanomaisen kilpailun aatteen. Tällöin tulee ensin heidän "teorioittensa" hämmästyttävä yhtäläisyys trotskilaisten teorioiden kanssa Tämä yhtäläisyys ei ole suinkaan sattumanvarainen. Se johtuu pikkuporvarillisesta epäuskosta työväenluokan kykyyn rakentaa sosialismi liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa. Pikkuporvaristo laajentaa oman kykenemättömyytensä tuotantovälineiden yhteiskunnalliseen omistukseen pohjautuvan uuden yhteiskuntajärjestelmän rakentamiseen myös työväenluokan kattavaksi. Tämä pikkuporvariston kykenemättömyys yhdistyy pelkoon sosialistisia uudistuksia kohtaan, vaikka nämä uudistukset tietävätkin parannuksia sen elämässä. Sosialismi on pikkuporvariston kannalta samanaikaisesti sekä puoleensavetävä että luotaantyöntävä. Jos pikkuporvaristo toimii työväenluokan johdolla, voidaan se saada mukaan sosialismin rakentamiseen. Mutta siinä tapauksessa, että pikkuporvaristo saa yliotteen työväenluokasta — kuten maolaisessa Kiinassa on käynyt — voi se hidastaa sosialistista rakennustyötä, häiritä sitä ja jopa horjuuttaa sitä osittain.

Pikkuporvaristolle ominainen pyrkimys asettua vastakkain työväenluokan kanssa johtaa lisäksi sen alenemiseen imperialismin ja

vastavallankumouksen lakeijaksi ja välikappaleeksi. Maolaisten epäonnistuminen sosialistisen rakennustyön rintamalla ja heidän takaiskunsa kansainvälisellä areenalla johtivat siihen, että he irtisanoutuivat yhä enemmän marxismi-leninismistä muuttuen tosiasiallisesti imperialistien apumiehiksi.

Epäonnistuttuaan Kiinan muuttamisessa kukoistavaksi, mahtavaksi sosialistiseksi valtioksi maolaiset pyrkivät nyt kuvaamaan arvoksi sen, mikä on seurausta heidän onnenonginnastaan sisäpolitiikan kysymyksissä. Heidän lausuntojensa mukaan juuri se tosiasia, että Kiina ei ole kukoistava ja mahtava valtio, tekeekin sen sosialistiseksi! Tällaisen paasailun varjolla he yrittävät asettaa vastakkain Neuvostoliiton ja koko sosialistisen ystävyysliiton kanssa ei vain Kiinan, vaan myös ne nuoret kehitysvaltiot, jotka kohtaavat tiettyjä vaikeuksia ja jotka Peking yrittää alistaa valvontaansa. Samanaikaisesti maolaisjohto käyttää jatkuvasti valtavia varoja maansa militarisointiin ja liittoutuu uuskolonialistien ja näiden asiamiesten kanssa "kolmannessa maailmassa".

Kiinan nykyinen johto tyrkyttää omaa "erityistä kehitystietään" muille maille. Tässä tarkoituksessa se panettelee lakkaamatta Neuvostoliittoa väittäen tämän "huonontuneen" ja muuttuneen "sosiaali-imperialismiksi". Maolaiset levittävät tätä valhetta ennen muuta Intian tapaisissa maissa, jotka ovat solmineet laajat taloudelliset yhteydet Neuvostoliiton kanssa ja jotka arvioivat nämä yhteydet mitä tärkeimmäksi aineosaksi taisteluaan taloudellisen riippumattomuuden ja yhteiskunnallisen edistyksen puolesta. On merkillepantavaa, että tähän valheeseen tarttuvat kernaasti sellaiset patataantumuksen ja vastavallankumouksen voimat kuin hindulaisten nationalistien puolue Jan Sangh. Ne tarrautuvat siihen siinä toiveessa, että se sallisi kääntää intialais-neuvostoliittolaisten suhteiden kehityksen takaperoiseksi. Nämä voimat ymmärtävät, että mitä pitemmälle edetään sitä paremmin maamme monimiljoonainen kansa, mukaan luettuna hallitsevan puolueen vaikutusvaltaiset voimat ja hallitus pääministeri Indira Gandhin johdolla, tajuavat uuskolonialistisen "avunannon" vaaran ja sitä aktiivisemmin ne esiintyvät imperialistien taloudellista kiristystä vastaan kääntyen Neuvostoliiton sekä muiden ystävällismielisten sosialististen maiden ja edistyksellisten riippumattomien maiden puoleen laajentaakseen taloudellista yhteistyötään niiden kanssa.

On syytä huomauttaa, että Intia ja monet muut nuoret riippumattomat valtiot ovat siirtyneet laadullisesti uuteen vaiheeseen taistelussaan uuskolonialismia vastaan, taloudellisen riippumattomuuden ja yhteiskunnallisen edistyksen puolesta. Tämä taistelu tähtäytyy näillä mailla kapitalistisen maailman työnjakojärjestelmässä olevan alistetun ja riippuvaisen aseman poistamiseksi. Se

muuttuu alati kärkevämmäksi ja mutkikkaammaksi, koska se on sidoksissa taisteluun yhteiskunnallisen edistyksen puolesta, taisteluun radikaalisten demokraattisten ja sosiaalis-taloudellisten uudistusten suorittamiseksi näissä maissa. Se on mitä tärkein osa taistelua eikapitalistisen kehitystien suuntaan etenemisen ja sosialistisen suunnistautumisen puolesta.

Tässä laadullisesti uudessa vaiheessa kiinteämpien suhteiden solmiminen mainittujen maiden ja sosialistisen maailmanjärjestelmän — ennen muuta Neuvostoliiton — kanssa esittää mitä tärkeintä osaa. Näissä suhteissa on ensisijainen merkitys kaikinpuolisilla taloussuhteilla etenkin tuotannon alalla. Uuskolonialismin peruspäämääränä on tällaisten yhteyksien estäminen, ja juuri siinä se saa apua maolaisilta. Liittoutuessaan maamme avoimesti taantumuksellisten, vastavallankumouksellisten voimien kanssa, joiden päämääränä — kuten ne itse sanovat — on nykyisen hallituksen kaataminen ja koko demokraattisen poliittisen järjestelmän hävittäminen, maolaiset levittävät samanaikaisesti sellaisia nurinkurisia olettamuksia, että Neuvostoliitto riistäisi Intiaa ja olisi syypää maamme köyhyyteen ja taloudellisiin vaikeuksiin. Samalla he vihjailevat, että jos Intia heikentäisi yhteyksiään Neuvostoliittoon, niin Yhdysvallat, Kiina ja muut valtiot suhtautuisivat siihen ystävällisemmin.

Maolaisten vastaleivottujen apumiesten joukkoon liittyi myös paikallisten vastavallankumouksellisten johtaja Jaiprakash Naraian, joka toitotti, että Neuvostoliitto ja muut sosialistisen ystävyysliiton jäsenet ovat muka "pettäneet" sosialismin ja vallankumouksen ja että pitäisi ottaa esimerkkiä Mao Tse-tungin Kiinasta ja sen "totaalisesta vallankumouksesta". Näitä sanaryöppyjä tehostettiin terroriteoilla, poliittisella kiristyksellä demokraatteja vastaan ja yrityksillä syöstä maa väkivallan, anarkian ja kaaoksen valtaan. Hallituksen oli pakko ryhtyä ankariin toimenpiteisiin provokaattorien suistamiseksi, mutta taantumus ja sitä tukevat paikalliset maolaisryhmittymät eivät ole vieläkään luopuneet suunnitelmistaan, mikä synnyttää vakavaa huolestuneisuutta demokraattisten voimien, Intian isänmaanystävien joukossa.

Maolaiset, jotka häikäilemättömästi julistautuvat "todellisiksi marxilais-leniniläisiksi", lähtevät sotasille totuuden kanssa esittäessään väitteitä Neuvostoliiton "sosiaali-imperialismista". Juuri maolainen Kiina esiintyi avoimesti Bangladeshin kansan kansallista vapautustaistelua vastaan eikä Neuvostoliitto. Juuri maolainen Kiina yhdessä imperialistien kanssa yllytti Pakistania ja Intiaa toistensa kimppuun ja kajosi itsekin maamme alueelliseen koskemattomuuteen puuttuen edelleen sen sisäisiin asioihin samoin kuin monien muiden itsenäisten valtioiden sisäisiin asioihin. Kuka on esittänyt ja esittää aluevaatimuksia muille valtioille? Kenen politiikka tähtää Intian jakamiseen? Kuka yrittää kaikin tavoin tehdä tyh-

jäksi valtioiden välisten suhteiden normalisoitumisprosessin Etelä-Aasiassa? Kenen vaiteliaasta suostumuksesta amerikkalaiset uuskolonialistit rakentavat tukikohtakompleksia Diego Garcialle ja järjestävät merivoimien sotanäytöksiä Intian valtameren tässä osassa?

Heittäkäämme joksikin aikaa syrjään se tosiasia, että loistavilla saavutuksillaan kommunismin aineellisteknisen perustan luomisessa Neuvostoliitto esiintyy eturivissä taistelussa imperialismia vastaan. Heittäkäämme syrjään myös se tosiasia, että tiivistäessään ja lujittaessaan sosialistista maailmanyhteisöä Neuvostoliitto toimii imperialisminvastaisena päävoimana ja että nuorille valtioille pyyteettömästi antamallaan taloudellisella avulla Neuvostoliitto heikentää maailman imperialismia auttaen näitä maita saamaan elintärkeän vapauden valita tuleva kehitystiensä.

Kääntäkäämme katseemme niille taistelukentille, missä kysymys ratkaistaan aseellisessa taistelussa kansallisen vapautuksen puolesta. Voivatko maolaiset esittää vaikkapa yhden esimerkin siitä, että imperialismia vastaan taisteleva kansa ei olisi saanut Neuvostoliitolta moraalista, poliittista ja kaikinpuolista aineellista apua? Kuuba, Algeria, Guinea-Bissau, Palestiinan arabikansa — tätä listaa voisi jatkaa loputtomiin. Vietnamin kansan saavuttama historiallinen voitto jää elämään ikuisiksi ajoiksi. Todella rajaton on tämän urhoollisen kansan kiitollisuus Neuvostoliitolle! Muistakaamme, kuinka Vietnamin Työtätekevien puolueen keskuskomitean ensimmäinen sihteeri toveri Le Duan lausui NKP:n 23. edustajakokouksessa, että jokaiselle vietnamilaiselle kommunistille Neuvostoliitto on toinen synnyinmaa. Eikö tämä ole korkein mahdollinen arvosana siitä todella uhrautuvaisesta avusta, jota Neuvostoliitto antoi sankarilliselle veljesmaalle? Nykyisen kiinalaisjohdon raivoisa neuvostovastaisuus johtuu siitä, että tämä johto näkee Neuvostoliiton ja sen valtavan arvovallan ylitsepääsemättömäksi esteeksi hegemoniantavoittelunsa tiellä. Myös imperialistit yrittävät horjuttaa Neuvostoliiton arvovaltaa kansallisen vapautusliikkeen vyöhykkeellä. Siinä maolaisten ja imperialistien päämäärät käyvät yhteen. Taistelu yksiä vastaan on erottamattomasti sidoksissa taisteluun toisia vastaan.

III

Maolaisten harjoittama panettelu on häikäilemätöntä. Syytäessään lokaa Neuvostoliiton kasvoille pekingiläiset luopiot unohtavat sen, minkä pitäisi olla pyhää, — muiston siitä, että itse Kiina on monessa suhteessa kiitoksen velkaa Neuvostoliitolle vapaudestaan ja vallankumouksensa voitosta. Petettyään vallankumouksen suurvaltashovinismin riivaavat maolaiset haaveilevat kohoavansa muun maailman yläpuolelle välttäen kuitenkin välittömän vastakkain asettumisen imperialismin kanssa. He haluaisivat pystyttää hegemoniansa heikentämällä nuoria riippumattomia valtioita ja kansallisia

vapautusliikkeitä, irrottamalla ne Neuvostoliitosta ja koko sosialistisesta ystävyysliitosta, tiivistämällä rivinsä maailman taantumuksen raivopäisten voimien kanssa luottaen siinä yhteydessä voivansa aikaansaada USA:n ja SNTL:n yhteentörmäyksen. Heidän kavaluutensa ei tunne rajoja, mutta ennen pitkää sille pannaan piste. Maolaisilla ei ole eikä voi olla tulevaisuutta.

Mao Tse-tungin ryhmä puolustelee edelleen "suurta epäjärjestystä" maailmassa nimittäen sitä "hyväksi asiaksi". Millainen on tämän "epäjärjestyksen" luokkaluonne? Tätä ei ole koskaan selitetty eikä sitä voidakaan selittää. Chilen fasistijuntta loi muuten myös "epäjärjestyksen" päästäkseen valtaan. Entä toinen "hyvä asia" — Israelin aggressio, miten siihen pitäisi suhtautua? Vain maolaiset voivat nykyaikana tervehtiä tyydytyksellä tällaisia asioita.

Maolaisten konseptio "epäjärjestyksestä" palvelee tiettyjä vieraita luokkaetuja. Se suuntautuu niitä saavutuksia vastaan, joihin kansainvälisen jännityksen lieventämistiellä on päästy ennen kaikkea Neuvostoliiton ulkopolitiikan täsmällisten luokkakantaisten asenteiden ansiosta, NKP:n 24. edustajakokouksen esittämän Rauhanohjelman ansiosta. Liennytysprosessi kulkee eteenpäin maailman imperialismin sotahenkisimpien piirien vastarinnasta huolimatta, ja sen muuttaminen peruuttamattomaksi on mahdollista vain taistelemalla uupumattomasti rauhan vihollisia vastaan. Asettamalla oman teoriansa "epäjärjestyksestä" vastakkain liennytysprosessin kanssa maolaiset toimivat käsi kädessä maailman imperialismin raivopäisimpien voimien kanssa. Yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten valtioiden välisten suhteiden edelleen normalisointi rauhanomaisen rinnakkainolon periaatteen pohjalta on äärimmäisen tärkeätä maailmanrauhan kannalta, se on äärimmäisen tärkeä asia suotuisten olosuhteiden luomiseksi sosialistista ja kommunistista rakennustyötä varten, taistelun käymiseksi yhteiskunnallisen edistyksen puolesta. Esiintyessään tätä vastaan maolaiset paljastavat lopullisesti todelliset kasvonsa.

Kiinan nykyisen johdon "teoreettiset" sanakäänteet sointuvat yhteen CIA:n surullisen kuuluisan konseption kanssa, joka koskee tilanteen "destabilisointia" edistykselliset hallitukset omaavissa maissa. Chilessä suoritettu fasistinen vallankaappaus osoitti, mitä tämä konseptio merkitsee käytännössä. Toisaalta ei voida kieltää sitäkään, että maolaisuuden aatteellisen vaikutuksen voimasta eräät tämän maan "äärivasemmistolaiset" ryhmät auttoivat toiminnallaan objektiivisesti ottaen luomaan anarkiaa Chilen eräillä alueilla, mikä yksinkertaisti CIA:n tehtävää. Jotakin samantapaista on nykyään havaittavissa Intiassa, missä demokratian ja vastavallankumouksen voimien välinen taistelu osoittaa kärjistymistä. Maolaisten ylistämä "epäjärjestys" ja "destabilisointi" ovat siamilaset

kaksoset.

Ei ole yhtään liioiteltua sanoa, että tutustuminen maolaisuuden teoriaan ja käytäntöön kansainvälisissä asioissa harjoitetun politiikan alalla antaa mahdollisuuden tehdä yhden ainoan johtopäätöksen, nimittäin sen, että tämä politiikka on ydinolemukseltaan vastavallankumouksellista, sillä se tähtää vallankumouksellisen, imperialisminvastaisen rintaman hajottamiseen, taisteluun sosialistisia maita vastaan, liittoutumiseen nykyajan taantumuksellisimpien voimien kanssa sekä rauhan ja sosiaalisen edistyksen asian horjuttamiseen. Intian Kommunistinen puolue on ylpeä sen johdosta, että yhdessä kansainvälisen kommunistisen liikkeen muiden osastojen kanssa se käynnisti alusta pitäen kompromisseja tuntemattoman aatteellis-poliittisen ja organisatorisen taistelun maolaisuutta vastaan pitäen tätä marxismi-leninismille vihamielisenä virtauksena. Taistelu laajeni vuosi vuodelta käyden yhä menestyksellisemmäksi. Maolaisuus kärsi vakavan tappion toisensa jälkeen. Suuri osuus sen epäonnistumisessa maailman näyttämöllä on ollut ja on NKP:n järkkymättömällä periaatteellisella marxilais-leniniläisellä asenteella.

Maolaiset edustavat vieläkin suurta vaaraa toimiessaan tänä päivänä liitossa muiden demokratian vihollisten kanssa. Heidän ja heidän ryhmittymiensä tappiolle saattaminen meidän maassamme, jossa ne toimivat Jaiprakash Naraianin ja hänen liikkeensä kiihkeimpinä seuraajina, on kaikkien imperialisminvastaisten, demokraattisten voimien tärkein velvollisuus. Näiden voimien mobilisoiminen Intiassa taisteluun maolaisuutta vastaan on tärkeimpiä Intian Kommunistisen puolueen 10. edustajakokouksen asettamista tehtävistä. Tämän tehtävän täyttäminen ei siedä vähäisintäkään viivyttelyä, semminkin, kun Kiinan maolaisjohdon myötävaikutuksella imperialismi tehostaa uuskolonialistisia hankkeita Etelä-Aasiassa perustaen, kuten Pekingin, laskelmansa tilanteen "destabilisointiin" Intiassa.

Aikakauslehti KOMMUNIST n:o 18, 1975

SOSIALISTISTEN ... JATK. SIVULTA 22

tiin NKP:n 24. edustajakokouksessa. Yhdeksäs viisivuotiskausi on ollut huomattava askel kansantalouden teollisen perustan kehittämisessä. Uutena tärkeänä vaiheena kommunismin aineellis-teknisen perustan luomisessa on oleva kymmenes viisivuotiskausi, jonka päätehtävät NKP:n keskuskomitea on määritellyt 25. edustajakokoukselle esitettävässä kansantalouden kehittämisen pääsuuntaviivojen luonnoksessa vuosiksi 1976—80.

PRAVDA 18. 12. 1975

M. M. SIDOROV:

Mitä on historiallinen materialismi

Miten yhteiskunta on syntynyt ja miten se kehittyy? Määrääkö historian kulun sattuma, salaperäinen voima, yksittäisten ihmisten tahto vai objektiiviset lait?

Näihin kysymyksiin muotoilivat ensimmäisenä tieteellisen vastauksen Marx ja Engels historiallisen materialismin opin muodossa. Sidorovin teos on tarkoitettu ennen kaikkea niille, jotka haluavat ensi kertaa tutustua historialliseen materialismiin, mutta tekijän laajat tiedot ja jäntevä esitystapa tekevät sen mielenkiintoiseksi asiaan perehtyneellekin.

SOSIALISTISEN OPISKELIJALIITON kirjasarja 8

suom. Moskovan ASS, 135 s. nid. 8.—

Tilattavissa postiennakolla,

SOL, 3 linja 7 b 37 00530 Helsinki 53

TEORIAA JA KÄYTÄNTÖÄ

Igor Kon
SOSIOLOGIT JA YLIOPPILAAT

Marxilaisen sosiologin terävä erittely aikamme ylioppilasliikkeiden luonteesta ja vaikutuksista. Teos pohjautuu laajaan nuorisoa koskevaan kirjallisuuteen ja vertaa teoreettisia väittämiä kokeellisiin tuloksiin.
Suom. Matti Pykälä, 183 s. nid. 10,—

Oleg Žemanov
TYÖLÄINEN VAI PORVARI

Työväenluokan 'porvarillistumista' koskevien teorioiden erittelyä

Vakuuttava perustelu siitä, että työläisten elintason nousu ja uudet kulutusmahdollisuudet eivät merkitse työväenluokan luopumista maailmanhistoriallisesta tehtävästään ja että sosiaalista tasa-arvoisuutta ei saavuteta pelkästään tuotannon nousun ansiosta.
Suom. Aaro Majanen, 71 s. nid. 5,—

D. Gvišiani, M. Tšistjakov, M. Morozov
MITEN TALOUS SUUNNITELLAAN NEUVOSTOLIITOSSA

Uutta, kiinnostavaa tietoa neuvostotalouden suunnitteluelinten järjestelmästä ja sunnitelmien erikoispiirteistä.
Suom. Juhani Taari, 140 s. nid. 10,—

Kansankulttuuri Oy

TOISTUVASTI ILMESTYVÄ
JOUKKOJULKAISU

M·M
MAAILMA JA ME

loistelias taskukuvalehti

TILATKAA MAAILMA JA ME ALLA OLEVALLA KUPONGILLA

IRTONUMERON HINTA 2,50 mk

Helmikuun numerossa mm.:

Hyvän naapuruuden vierailu ★ Merkittävä kauppakumppanimme ★ Opiskelin Frunzen akatemiassa ★ Miellyttäviä tapaamisia Iisalmella ★ Turusta Batumiin. ★ SEV-kauppa tarvitsee tietoa ★ Joka lahjoittaa ihmisille rauhan, valloittaa heidän sydämensä ★ Neuvosto-Uzbekistan tänään ★ Puolustusvoimien kommunistit ★ Henkinen kukoistus vai "älyllinen autiomaa" ★ Matti Talvik -televisio-ohjaaja ★ Vanhojen autojen kerääjät ★ Neuvostoliiton maatalous: Herjat ja todellisuus ★ Ihmeitä lasista ★ Millainen lastenlehti? ★ Apinasaari ★ Olympiavuoden taikasanat: Innsbruck ja Montreal.

MAAILMA JA ME Hämeentie 8 HELSINKI 53

Tilaajan nimi ....

Lähiosoite ....

Postitoimipaikka ....

Tilauksen pituus	6 kk = 13.00 ☐	1 v = 23,00 ☐	(x) haluttuun ruutuun
Muihin maihin	1 v = 27,00 ☐		
Pohjoismaihin	1 v = 25,00 ☐		

Tilaus alkaa ..../.......... 19.......... Tilausmaksu .... mk.

Tilaus maksetaan PS-tilille 66125 / laskutetaan tilaajalta. (Tarpeeton vaihtoehto yli)

UUTISTOIMISTO NOVOSTI, LÖNNROTINKATU 25 A, 00180 HELSINKI 18. Puhelin 64 48 16. Ps-tili 617 07-9. Tilaushinta: koko vuosi 12 mk, puoli vuotta 6 mk, kuukausi 1,50 mk. Tilaushinnasta myönnetään 50 % alennus, jos tilauksia samaan osoitteeseen on vähintään 10 kappaletta.